

AZ IDŐK JELEI

A KERESZTÉNY ADVENT KÖZÖSSÉG GYÜLEKEZETI LAPJA

*„Mert a hegyek eltávoznak,
és a halmok megrendülnek,
de az én irgalmasságom téled
el nem távozik.” (Ésa 54,10)*

Egység és szeretet a gyülekezetben	2	A közös imádság áldása	15
Az országos küldöttgyűlés határozatai	3	Az imádság ereje	16
Országos tisztviselői névsor	6	Természetjárás	17
Esküvők, gyermekszületések	7	Lehet-e bűn nélkül élni?	18
Keresztény közösség születik	8	Aki hívott minket szent hívással	23
Tapasztalataim a rehabilitációs táborban	12	Keresztségek, halálozások	24
A családi áhítatról	14	A nyári Biblia-táborok kazettajegyzéke, 2004	25
		Könyvajánló	28

Ellen G. White

EGYSÉG ÉS SZERETET A GYÜLEKEZETBEN

...Az ellenség szüntelenül igyekszik a testvérek közé éke-
lődni. Arra törekszik, hogy uralma alá hajtsa azokat, akik
bár állítják magukról, hogy hisznek az igazságban, mégis
megtéretlenek. Amikor pedig emberi természetük által rá
tudja venni őket: csatlakozzanak hozzá, hogy megghiúsítsa
Isten szándékait – akkor teljes a diadala. A kórházak, az
iskolák, a lelkészek és a missziótársulatok – megannyi esz-
köz Isten kezében, hogy megvalósítsa akaratát. Ha Sátán
bármilyen módon eléri, hogy másra használják fel ezeket
az ajándékokat, javakat és tehetségeket, akkor meg is va-
lósítja tervét. Vannak, akik csak áltatják magukat, hogy
Isten munkáját végzik, valójában azonban a hazugság fe-
jedelmének végeznek jó szolgálatot. Óvakodjatok ezektől
a csalásoktól! Soha ne feledjétek, mit követel keresztény
hitvallásunk tőlünk, Isten népétől. Vigyázzatok, nehogy
önállószkodva Isten céljai ellen dolgozzatok, s az ellenség
csapdái által botránnyá váljatok a gyengék és sánták
ösvényén. Veszedelmes dolog okot szolgáltatni ellensé-
geinknek az istenkáromlásra, s arra, hogy befeketíthessék
azokat, akik hisznek az igazságban.

Különösen óvakodjatok, nehogy azáltal váljatok az el-
lenség eszközévé, hogy eltereljétek bárki – férfiak, nők,
gyermek – gondolatát arról, hogy teljesen átadják ma-
gukat Istennek és a napjainkban végzendő sorsdöntő
munkának. Vigyázzatok, nehogy az anyagi előnyök, a
csodálatos művelődési lehetőségek vagy a hírnév kilátá-
saival hízlelgetek a fiataloknak. A hízlelgető szavak édesek
a meg nem szentelt szívnek. Némelyek, akik azt hiszik,
hogy szilárdan állnak, megszédülnek tőlük, elvakulnak,
megrészednek ezektől a kilátásoktól, amelyek azután
sohasem válnak valóra. Súlyos hibák történtek ezen a
téren. Vélekedjünk szerényen a képességeinkről – gon-
dolatainkban és szavainkkal is –, s vigyázzunk, nehogy
büszkeséget és önértetességet tápláljunk másokban. Az
ember, ha nem szenteli magát Istennek, erkölcsileg gyen-
ge lény, és teljesen hibásan ítélni meg képességeit, s azt,
hogy mit is jelent a keresztény megbízhatóság. Ne ígérje-
tek senkinek semmit, ami csökkentené az érdeklődését
azoknak az intézményeknek a felépítése iránt, amelyekről
Isten jelentette ki, hogy meg kell valósulniuk...

Nem a tétlenségre kérlek titeket, hanem arra, hogy
győzzétek le ezt az önző, világias lelkületet! Biztonsá-
gosan belefoghattok bármilyen vállalkozásba, amely
egyesíti a gyülekezet tagjainak szívét, hogy egységes
igyekezettel végezzék Isten munkáját. De soha ne feled-
jétek el, hogy vagy Jézus szolgálai vagytok – akik erőtö-

ket megfeszítve törekedtek a hívők egységére, amelyért
Ő imádkozott –, vagy pedig az egység ellen, Krisztus
ellen törtök.

Akik csökkenteni akarják az érdeklődést a healdsbur-
gi iskola vagy a misszió bármelyik területe iránt, azok
nem Istennel munkálkodnak, hanem más parancsnok
keze alatt dolgoznak, akinek az a célja, hogy gyengít-
sen és pusztítson. Ahhoz, hogy valóban hasznos mun-
kát végezzetek, kedves healdsburgi testvéreim, az szük-
séges, hogy minden dolgotokban legyetek becsületesek,
legyetek alázatosak, szentek és tiszták. Kevesebb legyen
a büszke haszonlesés, és kevesebb az önteltség. Amikor
a gyülekezet tagjai felöltik az alázatosságot, amikor meg-
tisztítják magukat az önértetességtől és önzéstől, amikor
szüntelenül igyekeznek Isten akaratát cselekedni – akkor
majd egymással összhangban tudnak dolgozni.

Közvetlenül előttünk áll a válság, amikor mindegyi-
künknek sok erőre lesz szüksége Istentől, hogy helytáll-
junk az ellenség csalásaival szemben, mert a hitetéseik
minden elképzelhető módon törnek majd ránk. Akik
hagyták, hogy az ellenség kísértéseinek játékszerei legye-
nek, azok nem készülnek fel, hogy akkor majd az igaz-
ság oldalára álljanak. Elképzeléseik zavarosak, ezért nem
tudnak majd különbséget tenni, mi származik Istentől, és
mi a gonosztól.

Válságba kerül összes intézményünk, titkos munka fo-
lyik majd ellenük mind a hívők, mind a hitetlenek so-
raiból kiindulva. Nem szabad elárulni a bizalmat, a szent
megbízást, hogy hasznot húzzunk belőle, vagy a ma-
gunk dicsőségét hizlaljuk. Szüntelenül féltő gondosko-
dással kell őrködnünk lelki életünk felett, nehogy rossz
példát mutassunk a világnak. Szóljatok és cselekedjétek
így: „Keresztény vagyok. Nem viselkedhetem a világ el-
várásai szerint. Mindenekfölött kell Istent szeretnem, fe-
lebarátaimat pedig úgy, mint magamat. Nem köthetek
olyan egyezséget, nem nézhetem el az olyan megállapo-
dást, amely akár a legkevésbé is fenyegeti hasznavehe-
tőségemet, gyengítené befolyásomat, vagy lerombolná az
Isten eszközeibe vetett bizalmat...”

Ne feledjétek, hogy Isten népe maroknyi nyáj csupán
a magát kereszténynek valló világban, s a világot imádó
emberek milliói közt. Legyetek hát keresztények a bibliai
mérték szerint, ifjúságunk példaképei az igaz tettekben és
a pontosságban. Legyen szent a fiatalokat körülvevő min-
den befolyás – ennek pedig a családban kell elkezdődnie!
Nem szabad összekevernünk a szentet a közönséggel!

(Bizonyágtételek V. kötet, 349–351. o.)

AZ ORSZÁGOS KÜLDÖTTGYŰLÉS HATÁROZATAI

A 2004. május 30–31-én megtartott országos küldöttgyűlésünket követően szeretnénk kifejezni Isten iránti hálánkat, hogy érdemtelenül megtartott, és sok áldásban részesített bennünket. Különösen hálásak vagyunk a testvéri egység és a bizalom légköréért, és az evangelizáció területén szerzett örömteljes, bátorító tapasztalatokért, új testvéreinkért.

A beteljesedő „idők jelei” mély hatást tesznek mindannyiunkra. A határozati javaslatok mind arra irányulnak, hogy Jézus második adventjére való előkészületünk komoly és odaszánt, a világot erre felkészíteni hivatott szolgálatunk pedig hatékony legyen.

I. SZERVEZETI VONATKOZÁSÚ HATÁROZATOK

1. Az országos tisztviselőket ezentúl ugyanúgy kétévenként választjuk az országos küldöttgyűlésen, mint a gyülekezeti tisztviselőket a gyülekezetekben. Ennek megfelelően módosítani kell a Keresztény Advent Közösség alapszabályát, valamint szervezeti és működési szabályzatát. E határozathoz külön indoklást is kapcsolunk:

– A következő biznyságtétel útmutatását kívánjuk követni a továbbiakban: *„Megfelelő próbaidő után a gyülekezet vezetőt választhat, de legfeljebb egy évre. Az év elteltével másikat választhatnak, vagy ha az előbbi áldásosan működött, újra megválaszthatják. Kövessük ugyanazeket az elveket a terület más felelős állásainak betöltésénél is. Kipróbált testvért válasszunk az egyházterület elnökéül.”* (Biznyságtételek V., 449 o.)

– A fenti biznyságtételben írásba foglalt elv lényege, hogy gyakran újítsuk meg, vagy pedig változtassuk a tisztviselőket, hogy ezáltal is kifejezésre juttassuk: mindannyian az egyház élő feje, Krisztus vezetése alá tartozunk, nem az emberi vezetés a meghatározó tényező gyülekezeink közösségének irányításában. A módosítás továbbá lehetővé teszi a természetes úton való változtatást rövidebb idő múlva is, ha a közösség érdeke ezt kívánja. Az áldásosan működő tisztviselőket természetesen újra lehet választani, az idézett biznyságtételnek megfelelően.

– Az alapvető elv nem sérül azzal, ha az egyházi munka mai körülményeire való tekintettel egy év helyett két évre választunk, ennél hosszabb idő azonban már eltérés lenne a biznyságtételi útmutatástól.

– Ha korábban is ráterelődött volna a figyelmünk a szóban forgó biznyságtételre, kezdettől fogva ehhez igazítjuk alapszabályunkat, mivel az igei elvekhez és a

biznyságtételi tanácsokhoz való ragaszkodást, illetve a folytonos reformáció kötelezettségét közösségünk létalapjának, legfőbb fundamentumának valljuk.

– A kétévenkénti tisztviselő-választással azt is kifejezzük, hogy speciális helyzetünkben külön szervezatként kell működnünk ugyan, mindazonáltal nem értelmezzük többnek magunkat, mint egy egyházterületnek, gyülekezetek szövetségének. Nem akarunk tükörszervezetet kiépíteni a Hetednap Adventista Egyházhoz képest, nem akarunk külön egyházzá szerveződött testületté válni.

– Meggyőződésünk, hogy a végidő végső szakaszában élünk, ezért nem tervezünk öt évre. A megválasztott tisztviselőket is ösztönöznie kell az idő sürgetésének, arra készítetve őket, hogy haladéktalanul fogjanak hozzá munkájuk tervezéséhez, céljaik megvalósításához.

2. A kétévenkénti választásra való tekintettel is javasoljuk a küldöttgyűlés menetének egyszerűsítését, lehető legjobb időbeli tervezését és levezetését, a küldöttek jogainak sérelme nélkül. A következő küldöttgyűlésre készüljön el egy kidolgozott javaslat erre vonatkozóan. (Javasoljuk pl., hogy az intézmények és az osztályok beszámolóit a továbbiakban is írásban, előre kapják meg a küldöttek, a küldöttgyűlésen pedig már csak egyenkénti megbeszélés legyen ezekről, ami észrevételek és javaslatok megtételére, kérdések megválaszolására ad lehetőséget.)

3. A pénzügyi ellenőrző bizottság taglétszámát növelni kell, hogy szélesebb körű, átfogó vizsgálat váljék lehetővé. Szükséges az alapszempontok meghatározása és írásba foglalása a bizottság további munkájára vonatkozóan. Ezt mielőbb el kell készíteni, a gyakorlatban alkalmazni, és a következő küldöttgyűlésen véglegesíteni.

4. Át kell világítani az intézményeket is, hatékonyság és gazdaságosság szempontjából. Ki kell dolgozni az ezzel kapcsolatos szempontokat, és hozzá értő testvért vagy testvéreket megbízni e feladattal.

5. Szükséges a szervezeti és működési szabályzat egészének áttekintése, összhangba hozása a meghozott határozatokkal.

6. Szükségletté vált egy szervezeti rendünket ismerető kézikönyv összeállítása és kiadása a gyülekezetek számára, amely a Biblia és a biznyságtételek alapján áll, s figyelembe veszi a hetednap adventista világközösség szervezeti rendjét.

7. Az egyes osztályok gondoskodjanak helyettesek és póttagok megválasztásáról is, nehogy ennek hiányában megbénuljon vagy akadályoztatva legyen valamely osztály működése.

8. Fordítsunk figyelmet arra, hogy a gyülekezetek élére felszentelt vént is állítsunk, amennyiben találunk erre alkalmas és méltó testvért az egyes gyülekezetekben. Kívánatos a felszentelt vének számának növelése, de fontos a magas igei kívánalmak fenntartása is, melyeket a Szentírás e tisztséget illetően meghatároz.

9. A közösség vezetése gondoskodjék egy állandó pályázatfigyelő szolgálatról, felelős vagy felelősök megbízásáról ezzel kapcsolatban. Ez lehetővé teszi, hogy ahol elveinkkel megegyezően megtehetjük, ott éljünk a pályázatok nyújtotta lehetőségekkel.

10. Ha olyan, a közösség küldetésének teljesítésével kapcsolatos terv vagy szükséglet merül fel, amely a központi pénztár lehetőségeit meghaladja, akkor legyen az ügy a testvéri közösség elé tárva elegendő információ kíséretében, hogy akinek lehetőségük van rá, azok segíthessenek.

11. Az ifjúsági és a gyermekosztály külön működik, ezért az erre szánt adományok is külön legyenek gyűjtve, illetve kezelve.

12. Az idősek otthona dolgozói kapjanak lelki, bibliai szempontokra is hangsúlyt helyező, rendszeres kiképzést a szolgálatukhoz.

13. Tudatosítsuk gyülekezeeteinkben, a fiatalok körében, hogy a közösség különböző intézményei közülük várnak kiképzett és a szolgálatra odaszánt munkásokat. Igyekezzünk fiatal testvéreink figyelmét felhívni erre, és bátorítani őket, hogy tanuljanak, készüljenek arra, hogy betölthessék a nekik megfelelő szolgálati helyet valamely intézményünkben.

14. A tanácsadó bizottság félévenként tekintse át az országos küldöttgyűlés határozatait, ellenőrizze és szorgalmazza ezek megvalósítását.

II. A PRÉDIKÁTORI SZOLGÁLAT

1. Segédlelkési státusban lévőknek tekintendők és vezetői feladatra nem választhatók azok a teológus szakon végzett hallgatók, akik szakdolgozatukat még nem készítették el, illetve záróvizsgájukat nem tették le, továbbá azok a munkatársak, akik önállóan gyülekezetet nem kezelnek, valamint azok is, akik szolgálatuk mellett más munkát vállalnak részidőben. Kivételt képeznek azok a női munkatársak, akik családi kötelezettségeik miatt eleve csak félidős szolgálatot vállalhatnak, de szolgálatukat kipróbáltan, hűséggel és odaadással töltik be. Kivételt képezhet olyan munkatárs is, aki valamely méltányolható oknál fogva részidőben dolgozik ugyan, de olyan szorgalmas és értékes munkát végez, amely teljes idejű szolgálatban is megbecsülendő lenne.

Követendő irányelv legyen, hogy ne szaporodjanak a részmunkaidős munkatársak, hanem a prédikátorok teljes figyelmüket és erejüket az Úrtól vett szolgálatuknak szenteljék.

Ne alakulhasson ki olyan érzés a prédikátori karon belül, hogy egyes prédikátorok a helyezhető, mások pe-

dig a letelepedett prédikátorok kategóriájába tartoznak. Testvéri konzultációk és egyeztetések mellett történjék az elhelyezési tervek kialakítása, ennek nyomán azonban megújult igyekezettel, Istentől vett feladatként foglalja el ki-ki a szolgálati területét.

2. Elveket és szempontokat kell kidolgozni a hitelesítő bizottság számára a következő küldöttgyűlésig, hogy ezek alapján tudja megvizsgálni az egyes prédikátorok alkalmasságát, munkavégzésük hatékonyságát.

3. Ne csupán gyülekezeteket, hanem misszióterületeket jelöljünk ki a prédikátorok területi beosztásánál. Érvényesítsük a kettesével végzett munkára vonatkozó igei alapelveket a „munkatárs párok” kialakításával a prédikátori karon belül.

4. Az erkölcsi feddhetetlenség kívánalmát minden tekintetben megkellerősíteni a prédikátorokra vonatkozóan.

5. Egy bizonyoságtételi tanács úgy szól, hogy azok a prédikátorfeleségek, akik valóban alkalmasak arra, hogy segítőtársként dolgozzanak férjükkel együtt, továbbá akik elhivatottságot éreznek, illetve készséget nyilvánítanak erre, kapjanak munkaidejüknek megfelelő fizetést. Adott esetben ez azt is lehetővé teszi, hogy segítséget fogadjanak háztartásuk ellátásához, illetve gyermekeik felügyeletéhez. A közösség vezetése tanulmányozza e tanács követésének lehetőségeit pénzügyi vonatkozásban, illetve tekintse át, hogy lennének-e olyan prédikátorfeleségek, akik a szóban forgó bizonyoságtétel értelmében megbízást kaphatnának elismert és támogatott szolgálatra.

6. A prédikátori osztály fordítson nagyobb figyelmet a prédikátorfeleségek (-férjek) lelki támogatására és megbecsülésére, amint történt is már örvendetes kezdeményezés e téren.

III. A KÖNYVEVANGÉLISTA SZOLGÁLAT BŐVÍTÉSE, KITERJESZTÉSE

1. A könyvevangélisták száma legalább olyan mértékig növekedjék, hogy minden megyében működjön egy könyvevangélista. Az ehhez szükséges anyagi források hiánya nem jelenthet akadályt. A gyülekezetek támogatásával, a 13. havi szombatiskolai adomány növelésével lehetne biztosítani azt az összeget, amely kiegészítené a központi költségvetésből e célra elkülöníthető pénzügyi keretet.

2. A könyvevangélisták a gyülekezeti tagok közül is minél több önkéntest vonjanak be a könyvterjesztés szolgálatába, kiképezve, bátorítva, szervezve őket.

IV. EVANGELIZÁCIÓS SZOLGÁLATUNK

Mindeddig főként a középkorú és az idősebb korosztályt közelítettük meg evangelizációs munkánk során. Készüljenek tervek, kezdődjék el a munka annak érdekében, hogy kiterjesszük és hatékonyra tegyük az evangelizációt a fiatalok körében.

V. A GYŰLEKEZETI MUNKA MEGÚJÍTÁSA

1. Az ima- és missziócsoportok létesítése, számuk növelése, s a célnak megfelelő, hatékony működésük biztosítása igen fontos feladat. Ennek hiányában – a biztonyságtételek határozott kijelentése szerint – a munka befejezése nem valósulhat meg.

2. Fontos a gyülekezeti tisztviselők folyamatos és alapos képzése, szolgálatuk hatékonyságának növelése.

3. Az ifjúságért végzett munka területén nagy lemaradásaink vannak, sürgős szükségletek mutatkoznak. Az ifjúsági osztály, a prédikátorok és a gyülekezeti tisztviselők tartsák szem előtt a következő szempontokat, illetve ezeknek megfelelően élesszék, bátorítsák és támogassák az ifjúságért végzendő munkát:

– Az országos programok mellett fontos, illetve azoknál is szükségesebb a gyülekezeti sejtenként megszervezett munka elindítása és fejlesztése. Működjön ifjúsági Bibliakör rendszeres összejövetelekkel minden gyülekezetben, akkor is, ha csak két-három fiatal van a gyülekezetben. Tudatosuljon, hogy nincs jövője annak a gyülekezetnek, amelynek nincs ifjúsága. Ahol csak lehet, adjunk teret a fiatalok szolgálatának a gyülekezetekben.

– Szükséges olyan Biblia-köri anyag kidolgozása, amely tudatosítja fiataljainkban, hogy miben áll a valódi kereszténység, mi az adventnép küldetése Jézus második adventje előtt. Ismerjék meg az adventmozgalom történetét, amely tele van bátorító tapasztalatokkal és fontos tanulságokkal.

– A fiatalok vágyakoznak a közösségre, de magukban és maguktól nem tudják ezt kialakítani. Igyekezzünk közösséggé formálni őket a helyi sejtekben, és az egyes gyülekezetek ifjúsági csoportjait is hozzuk kapcsolatba egymással gyülekezeti találkozókon.

– Tudatosítsuk a gyülekezeti tagokban, hogy a fiatalokhoz csak szeretettel és jóakarattal lehet közeledni, beépülésüket a gyülekezetbe úgy lehet elősegíteni, ha az idősebb testvérek együttérzően és szívélyesen viszonyulnak hozzájuk.

– Egységes programot kell kidolgozni arra vonatkozóan, hogyan tanácsoljuk a fiatalokat a párválasztás kérdésében, és hogyan vértezzük fel őket a szembetalálkozásra korunk kísértéseivel, miként készítsük fel őket ezek legyőzésére.

4. Gyermekeink is rendkívül veszélyeztetettek, többek között a hazánkban erőteljesen romló iskolahelyzet miatt. Kutassuk fel a lehetőségeket, és tegyünk erőfeszítéseket annak érdekében, hogy kövessük a biztonyságtételek határozott tanácsait: tartsuk saját kezünkben és biztosítsuk köreinken belül gyermekeink keresztény elveknek megfelelő nevelését, iskoláztatását. Egyetlen általános iskolánkat, a Comenius iskolát hatékonyan támogassuk, segítsük.

5. A szombati istentiszteletekkel kapcsolatban is számos reform szükséges.

– Válgéj programmá a gyülekezetekben a folyamatos

erőfeszítés azért, hogy minden gyülekezeti tag tanulja otthon a szombatiskolai leckét, részt vegyen a szombatiskolai istentiszteleten, valamint élő, élénk és tartalmas legyen a tanulmányok megbeszélése a szombatiskolai osztályokban.

– Változtatni kell azon a helyzeten, hogy gyülekezetek megbénulnak, tehetetlenné válnak, ha valamilyen okból nincs, vagy nem érkezik meg hozzájuk külső szolgáltató. Figyelmet kell fordítani a helybeli igehirdetők és biztonyságtételek gyakorlati kiképzésére, szolgálatba állítására.

– Szombat délután legyen gondosan, tervszerűen előkészített és előre meghirdetett, tartalmas összejövetel minden gyülekezetben, akkor is, ha a gyülekezeti tagoknak csak egy része tud és kíván részt venni ezen. Legyen egy negyedévre előre megtervezve és kifüggesztve a szombat délutánok programja. Sok időszerű témáról lehet tartalmas megbeszélést folytatni ezeken az alkalmakon testvéri körben. (Tanácsokat tartalmaz erre vonatkozóan *A prédikátorok és gyülekezeti tisztviselők szolgálata* címmel összeállított ismeretanyag.)

– Szükséges a biblikus alapon álló, helyes istentiszteleti rend egységesítése, írásba foglalása, és ismertetése a gyülekezeti tagokkal, illetve a gyülekezetekben a gyakorlat harmonizálása ezzel az egységes renddel. Különösen fontos, hogy megújult és fáradhatatlan erőfeszítéseket tegyünk az istentiszteleti áhítat, a tiszteletteljes csend érdekében.

A tanulmányi bizottság foglalkozzék az istentisztelettel kapcsolatos elvi kérdésekkel, és tárjon a gyülekezetek elé megfelelő elvi állásfoglalásokat. (Pl. készítsen ismertetőt a biztonyságtételek alapján arról, hogy mikor helyes letérned az istentisztelet alkalmával, mert van olyan gyülekezet, ahol e kérdés körül megoszlás alakult ki.)

– Megfelelő utakat és módokat kell találni arra, hogy gyülekezeteinkben ne sérüljön az illő istentiszteleti megjelenés, öltözködés kívánalma. Semmiképpen sem a megszólásokat, illetve az istentiszteleten való megszólításokat akarjuk bátorítani ezzel a határozattal, mert ezek javulás helyett inkább csak komoly lelki károkat okoznak. Találjanak a prédikátorok alkalmat, hogy a gyülekezeti tagokkal elbeszélgessenek arról, miért nem illő az istentiszteleteken (még ha tábort szombati összejövetelről van szó, vagy hétköznapi, de istentiszteleti helyen tartott összejövetelről), az ékszerviselés, a sminkelés, a kivágott ruha, a felvágott szoknya, átlátszó öltözékek, nőknek a nadrágviselés. (Az ékszerviselés, a sminkelés, valamint az illetet, jó érzést sértő öltözködés természetesen az istentiszteleti helyen kívül is ellentétes a keresztény öltözködési morállal.)

– Istentiszteleteken, és hétköznapi találkozások alkalmával is javasolható a „békesség” köszöntés bevezetése, meghonosítása a hosszú és sokszor csak gondatlanul kiejtett (s ezáltal a harmadik parancsolatot sértő) „Az Úr áldjon meg!” köszönés helyett. Jézus és az apostolok tanítása, példaadása bátorítja ezt a változtatást (Lukács 10,5; Fil 1,2 stb.).

VI. KÖNYV- ÉS LAPKIADÁS

1. A gyülekezetek rendszeres tájékoztatást igényelnek a megjelenő kiadványokról, lehetőleg mintapéldányok kiküldésével.

2. Továbbra is nagy szükség van rövid terjedelmű és olcsó, ugyanakkor színvonalas evangelizációs szóróla-

pok összeállítására és kiadására, melyeket a gyülekezeti tagok felhasználhatnak személyes biznyságtévé szolgálataukban.

3. Gyülekezetek, testvérek igénye, hogy *Az Idők Jelei* folyóiratunkban többet lehessen olvasni az idők jeleiről, személyes és evangelizációs tapasztalatokról, és minden számban legyen gyermekeknek szóló elbeszélés.

ORSZÁGOS TISZTVISELŐI NÉVSOR

ELNÖK: Sonnleitner Károly

TITKÁR: Czinkota András

A PRÉDIKÁTORI OSZTÁLY VEZETŐJE: Juhász Ernő

GAZDASÁGI VEZETŐ: Kökény Zoltán

ÜGYVEZETŐ TITKÁR: Vigh Ágnes

KÖRZETVEZETŐK

Központi körzet: Cserbik János, Hites Gábor,
felszentelt teendők: Sonnleitner Károly

Észak-dunántúli körzet: Oláh László

Dél-dunántúl körzet: Juhász Ernő

Északkeleti körzet: Bálint György

Bács-Kiskun és Csongrád megyei körzet: Csókási Pál

Békés megyei körzet: Czinkota András

INTÉZMÉNYVEZETŐK

Sola Scriptura Főiskola: Vankó Zsuzsa

Bibliaiskolák Közössége: Czinkota András

Idősek otthona (Elek): Balogh Gáborné

Idősek otthona (Lovasberény): Pádár Kornélia

Reménység Alapítvány: Kiss Szilveszter

BIZOTTSÁGOK, OSZTÁLYOK

Prédikátori osztály

Vezető: Juhász Ernő

Tagok: Bálint György, Cserbik János, Csókási Pál, Egervári Oszkár, Horváth Sándorné, Oláh László, Soós Attila, Vankó Zsuzsa

Gazdasági és műszaki bizottság

Vezető: Kovács Tibor

Tagok: Kiss Szilveszter, Kökény Zoltán, Lőrincz Csaba, Nagyné Varga Katalin, Nyerges Ferenc, Ócsai Imre, Ságer Ernő, Sonnleitner Károly

Irodalmi osztály

Vezető: Soós Attila

Tagok: Czinkota András, Csókási Pál, Egerváriné Árvai Márta, Kiss Szilveszter, Reisinger János, Sonnleitner Károly, Vankó Zsuzsa

Mértékletességi osztály

Vezető: Köbel Wolfgang

Tagok: Bodolai Zoltán, Farkas Andrea, Feketéné Trankusz Erzsébet, Kiss Balázs, Kiss Szilveszterné, Sonnleitner Károly, Tóth Gábor

Szombatiskolai osztály

Vezető: Egerváriné Árvai Márta

Tagok: Farkas Ernő, Kövér Krisztina, Lőrinczné V. Valéria, Makra Jenő, Prancz Zoltán, Szabó Ferenc, Szigeti Gábor, Szilágyi Attila, Zakor János

Evangelizációs osztály

Vezető: Reisinger János

Tagok: Bálint György, Egerváriné Árvai Márta, Kecskeméti János, Németh Péter, Pintér Éva, Soós Attila, Szabó Attila, Tóth Gábor

Könyvevangélista osztály

Vezető: Csókási Pál

Tagok: Bakó László, Bartalos Zoltánné, Frened László, Jóniné Kalcsó Zsuzsa, Kovács Tiborné, Matejcsik Sándor, Poór Erzsébet, Szabó Ferenc

Belmissziós osztály

Vezető: Hites Gábor

Tagok: Cserbik Attila, Csókási Pál, Juhász Ernő, Kuhárcsik Zoltán, Makra Jenő, Sonnleitner Károly

Pénzügyi ellenőrző bizottság

Vezető: Szabó Antal

Tagok: Ács Zoltán, Aradiné Kadlicskó Edina, Balázs Tibor, Gungl József, Németh Péter

Tanulmányi osztály

Vezető: Egervári Oszkár

Tagok: Holló Péter, Köbel Wolfgang, Lilik Laura, Makra Jenő, Mézes Tünde, Sonnleitner Károly, Vankó Zsuzsa

Vallásszabadsági osztály

Vezető: Vankó Zsuzsa

Tagok: Balogh Gábor, Holló Péter, Köbel Szilvia, Morvai Szilveszter, Nádai Edina, Tamasi Tibor

Ifjúsági osztály

Vezető: Horváth Gábor

Tagok: Árvai Péter, Balogh Tibor, Farkas Szilárd, France Mutombo, Fürj György, Holló Péter, Istvánffi Zsuzsa, Orbán Jonatán, Somogyi Lehel, Tóth József

Gyermekosztály

Vezető: Ottóné Bartalos Zsuzsa

Tagok: Bánhidi Tibor, Füleky Adrienn, Kerékgyártóné Szebeneyi Erika, Szabó Attiláné, Véghné Klepács Csilla

Zenei osztály

Vezető: Lázárné Nagy Andrea

Tagok: Kassainé Garamvölgyi Rita, Reményi Attila, Tóth Judit, Wendler Magdolna

Szociális osztály

Vezető: ifj. Molnár Miklós

Tagok: Aradiné Kadlicskó Edina, Geiger Miklós, Horváth Sándorné, Korbeák Sándorné, Láng Ervin, Matécsa Marietta, Németh Péter, Ócsai Gyula

Magnós/videós osztály

Vezető: Jankó Béla

Tagok: Erdődi József, Hencz Csaba, Kiss Zsolt, Kovács Ferenc, Kovács Tibor, Nyerges Ferencné, Vájsz Balázs, Varjú Balázs

Internetes osztály

Vezető: Czinkota András

Tagok: Korbeák Sándor, Kökény Zoltán

Ügyintéző bizottság

Sonnleitner Károly, Czinkota András, Cserbik János, Egervári Oszkár, Juhász Ernő, Kiss Szilveszter, Kökény Zoltán

Tanácsadó testület

Árvai József, Bálint György, Czinkota András, Cserbik János, Csókási Pál, Egervári Oszkár, Egerváriné Árvai Márta, Hites Gábor, Jáki András, Jámbor Szabolcs, Juhász Ernő, Kiss Szilveszter, Köbel Wolfgang, Kökény Zoltán, Kövér Krisztina, Mitelle Sándor, Molnár Miklós ifj., Nagyné Varga Katalin, Oláh László, Ottóné Bartalos Zsuzsa, Pádár Kornélia, Reisinger János, Sonnleitner Károly, Soós Attila, Szigeti Gábor, Vankó Zsuzsa, Vigh Ágnes

HÍREK

Ezúton is kérjük a gyülekezeti jegyző testvéreket, hogy *Az Idők Jelei* folyóiratban megjelentetni kívánt eseményeket (keresztség, esküvő, gyermekszületés, halálozás) az alábbi címen vagy telefonon mielőbb jelezzék:

Keresztény Advent Közösség
titkárság
1121 Budapest, Remete u. 16/A
Tel: 06-1/391-0205, 06-20/379-6210

ESKÜVŐ

Poór Balázs és Kiss Eleonóra (Veszprém),
Bende Lajos és Környei Csilla (Sarkad),
Váradai János és Ócsai Eszter (Nemesvámos, Sarkad),
Balogh Tibor és Csordás Andrea (Miskolc, Szeged),
Fekete Sándor és Pásztor Éva (Békés, Bojt),
Árvai Péter és Orosvári Beáta (Miskolc, Budapest),
Árvai Dávid és Dózsai Csilla (Miskolc, Szabadka),
Horváth Gábor és Kántor Boglárka (Pécs),

Göde Imre és Csabai Noémi (Székesfehérvár),
Vájsz Balázs és Kollár Magdolna (Budapest),
Szirota Sándor és Nádassy Ilona (Nagykálló)

GYERMEKSZÜLETÉS

Kovács Ágoston – Kovács Attila és Kovácsné Doba Ágnes (szolnoki gyülekezet) gyermeke,
Gyulai Mária – Gyulai Oszkár és Furmann Éva (miskolci gyülekezet) gyermeke,
Németh Anna – Németh Balázs és Némethné Mézes Judit (zugligeti gyülekezet) gyermeke,
Szilágyi István Attila – Szilágyi Attila és Heinrich Andrea (miskolci gyülekezet) gyermeke,
Bancsók Bence – Bancsók István és Orosz Zsuzsa (miskolci gyülekezet) gyermeke,
Németh Ádám – Németh János és Némethné Bátor Csilla (zugligeti gyülekezet) gyermeke
Szabó Zoltán Máté – Szabó Tamás és Szabó Johanna (kaposvári gyülekezet) gyermeke

KERESZTÉNY KÖZÖSSÉG SZÜLETIK

////////////////////////////////////

Az egyéni újjászületés mellett a legnagyobb csoda és öröm ezen a világon egy-egy gyülekezet születése. A következő sorozatban ilyen tapasztalatokat szeretnénk megosztani olvasóinkkal, abból a célból is, hogy családi otthonaikban vagy közösségi házaikban legyenek készek olyan Jézus Krisztus-i közösségek alakítására, ahol „ketten-hárman egybegyűlnek az Ő nevében” (Máté 18,20). Reisinger János sorozata a kezdet kezdetétől, 1978-tól tekinti át családjuk megtérésének és újabb gyülekezeteink (Szombathely, Kecskemét, Kiskőrös, Szekszárd, Székesfehérvár, Vác) születésének történetét.

1. AZ ELSŐ BIBLIA-KÖR

SZÜLETÉSEK

Első gyermekünk születése és az első Biblia-körön való részvételem Pesterzsébeten

Nagyon szerettünk volna mihamarabb gyermeket. Talán azért is, mert mindketten sokgyermekes családból származtunk, talán azért is, mert hiába voltunk eltelve egymástól, a kettős szeretet harmadikat, negyediket, ötödiket akar... családot, ahol a szeretet tovább sokszorozódhat.

Két figyelmeztető tényező azonban arra bírta bennünket, hogy természetes úton, de „védekezzünk” a gyermekáldás ellen. Az egyik az volt, hogy a feleségem és én különböző vércsoportba tartozunk: RH-pozitív és RH-negatív. Már a házasság előtti orvosi tanácsadáson odalökte a vizsgáló doktor:

– Egy gyermekük lehet. Talán még kettő. Három már nemigen születhet, az ellenanyag miatt.

Három gyermekünk születvén, nem az orvostudomány tételeit vonom kétségbe, csupán a magabiztos emberi ítélkezést, amely azonban tekintéllyel bírhat, főleg a másokra agyályosan hallgató emberek körében.

De a másik tény talán még súlyosabban esett a latba: albérlők voltunk, alig több mint tizenkét négyzetméteren. Szobánk nagyon zsúfolt volt, két tanárnak íróasztal is kellett, s ott volt még a fafűtésű Zephir kályha, amelynek hengeres lyukaiból dőlt a meleg, előtte helyet kellett hagyni. Kettős ágy persze nem fért el, a házinéni öreg, matracos ágyán aludtam én, feleségem pedig egy újonnan vett, felnyitható rekamién. A házinéni, a gyermekremény lehetőségét érezve, gyakran megjegyezte:

– Kettőnek adtam ki az albérletet.

A szerelem hatalma azonban erősebbnek bizonyult. És Valaki látta, hogy a legnagyobb óvatosság ellenére miért enged meg máris újabb megpróbáltatást, házasságunknak alig fél esztendejéhez érve, amikor feleségem áldott állapotba került.

Eleinte titkoltuk. Este, lefekvés előtt izgatottan hallgattuk első kicsink aprócska jelzéseit. Előbb a kezemet, majd a fületem is odata-pasztottam. Néhány hónap múlva feleségem integetett: – Hallgasd, hogy lubickol! De drága!

Az első gyermeknél, főleg ha az édesanya mértékletesen étkezik, sokára látszik igazán a terhesség. A házinéni még gyanútlanul jött-ment, nekünk azonban már el kellett kezdenünk a tanakodást:

– Költözzünk el? Keressünk újabb albérletet?

– Ne terheljük őt nyolcvanéves korában egy újszülöttel. Gyermeksírás nélkül szeretne lefeküdni, és ebben igaza is van. Ővé a lakás.

– Meg aztán neki nem lehetett gyermeke. Egyedül maradtak az urával, Lojzi bácsival. Rosszul is esne neki, ha most mi gyermeket hoznánk a házba.

– Tanítónő létére nem igazán szerette a nebulókat. Figyelted, múltkor is milyen harcias volt azzal a két rokon gyerekkel?

– Meg ne feledd, hogy közel negyven éve nyugdíjas. Még az ötvenes évek elején leszálalékolták az idegi problémái miatt. A szomszédasszony szerint azért, mert erősen verte a gyerekeket.

– El kell innen költöznünk. A mi kicsinket őszre várjuk, nyáron átpakolhatunk.

De hiába néztünk megoldás után, nem sikerült újabb albérletet szerezni. Egyik lehangolóbb látványt nyújtott, mint a másik.

Istenem, hányszor is szorong az ember szíve! Hány reménytelenség hullámzik át rajta a múlt keserveit meghosszabbító jelenlegieket látván! De Te ismered, Urunk, a szorongást, a félelmet, a kétségbeesést. És Te akkor mindig edzel minket, s ha vársz,

gyakran egészen a huszonharmadik óra utolsó percéig, nem meggyötörni akarsz bennünket, hanem azért teszed, hogy végre nézzünk Rád!

Egyik estefelé, hazajövet, a házunk előtti padkára fellépve a házínénink bokája megcsuklott, elesett. Törést állapítottak meg. Elsegítettem a begipszelésre, majd a gyógyvizes kezelésekre is. Heteket töltöttünk együtt két-három naponta, amikor karomra támaszkodva igyekezett a kúrákra. Eleinte szégyenkezve fordult el az ismerősök elől, hogy „az albérlőjére” kell hagyatkoznia. Később azonban már pompás beszélgetéseket folytattunk. Még a nem egészen jó nyelvű környezete is, hasonló idős asszonyok, kezdték bökdölni:

– Nem kötnél ezekkel a helyes fiatalokkal eltartási szerződést? Biztosan jó támaszaid lesznek.

Ráállt.

– Lea néni, köszönjük a jóságát, de valószínűleg mi gyermeket várunk.

Tavaszi volt, leplezni sem nagyon lehetett már.

– Akkor most maguk is rám vannak szorulva – mondta, amiben persze az is benne volt: „Így talán még jobb, nem olyan egyoldalú a dolog. Én sem vagyok annyira lekötözve. Mi lenne magukból, ha az utcára kerülnének azzal a kisgyermekkel!”

A szerződést a tanácsházán kötöttük meg. Újabb csendes hónapok következtek, nyugodtan készülődhetünk kicsinyünk jövetelére.

Istenünk, mértéken felüli jókat adott! Nagyok a Te szabadításaid, bármily észrevétlenül és tapintatosan cselekszel. Valójában te vagy a Szeretet, a Jóság: mindig bennünk akarod építeni magadat. Ezért vonulsz vissza, ezért „elrejtőzködő Isten vagy” (Ésa 45,15). De most már alig-alig túrtörtethetem magamat. Többet kell Rólad beszélnem. Egyrészt, mert ez időtől fogva kezdtem mélyebben sejteni a Te jelenlétedet. A napi küzdelmekben, megpróbáltatásokban fénylett föl a Te jellemed. Másrészt életünk döntő szakaszaihoz közeledek. Visszatekintve, most érzem igazán azt a „szélzúgást” (Ján 3,8), amit akkor indítottál útjára. Segíts, hogy

híven szólhassak gondviselésed atyái voltáról, aki épp akkor apának készültem.

Szülőnek lenni! Édesapának, édesanyának! Csodálni tudtam mindig a magyar nyelv szavait. Alig van szebb szavunk ezeknél. Milyen óriási felelősség gyermeknek életet adni, és kísérni őt egészen az örökkévalóságig, mint akik „közösön vagyunk részesek az élet kegyelmében” (1Pét 3,7).

– Kis feleségem, mire fogjuk ezt a gyermeket nevelni?

– A vallást érted ezen?

– Nemcsak azt... az egész életvitelt... de persze azt is...

Én katolikus voltam, feleségemet reformátusnak keresztelték, konfirmált, mert evangélikus édesapja első felesége református volt, s amikor meghalt és apja újraházasodott, édesanyja a katolikus hitét feladta. Hogy feleségem bátyja evangélikus legyen, apjához hasonlóan, feleségem pedig református, mint az előző házasságból született két lány.

– De az egyházi esketést végző pap is csak egyszerű reverzálishoz ragaszkodott, nem ahhoz, hogy én megváltoztassam a vallásomat...

– Igen, drágám, én szeretlek, mi együvé tartozunk, bármi vallás szeretne is szétválasztani. Amikor azon az éjszakán fölmutattam a csillagos égre, és te elnémultál és nem vitakoztál, holott megtehetted volna: éreztem, hogy Istenhez te is közel állsz.

– Lelkiismeretemben mindig is a tiszta életre vágykoztam. Ebben találtunk egymásra. Meg a művészet, az irodalom szeretetében.

– De tudod, mindez kevés. Az irodalom kevés. Igazán hinnünk kellene. Például, hogy egységben neveljük majd a gyermeket. Közösön fogjuk a kezét a misére menet. Ne szégyelljük előtte a vallásunkat. Hogy érezze: mi is hiszünk az örök életben...

– Ne haragudj, ebben én hinni még nem tudok.

Csaknem összeomlottam. Igyekeztem erőt venni magamon, hogy túlságosan megrendültnék ne lásson a saját párom sem. De nem hinni az örök életben! Hát akkor miért halt

meg Jézus? Miért legyünk jók? Ha nem azért, hogy kiérdemeljük!

Te küldted itt a megoldásodat, Uram. Amit külön-külön és együttesen sem tudtunk volna elérni, Te azt elérted. Te nyújtottad ismét kezdetet, és csak azt kérted, fogadjuk el. Engedelmességet kértél, s amíg nem voltam az, nem is cselekedhettél. Mihelyt kicsit is beengedtem szeretetedet, máris „kipótoltad az esztendőket, amelyeket tönkretett a szöcskö, a cserebogár, a hernyó és a sáska” (Jól 2,25). Az élet összes visszássága, családlilag letarolt lélekkertek, személyes tövises és bojtortjánok semmik előtted! Új szántást szántasz, új vetést fakasztasz!

Emberi segítőtársat küldtél.

Unokaöcsém kezdett tanulni Budapesten. Vidéki lévén, kollégiumban lakott, és nagy érdeklődéssel vetette bele magát a fővárosi életbe. De nem a sötétebb oldalába. Éppen a napfényest kínálóra. Vasárnaponként ebédre hívtuk, melyet gyakran a házínéninkkel együtt költöttünk el. Ott újságot felfedezéseit.

– Úgy gondoltam, ha már Pesten vagyok öt évig, végigjáróm a vallásfelekezeteiket. Szeretném hallani, hogyan mutatják be a kereszténységet. Hogyan magyarázzák a Bibliát? Mire tanítják a mai embereket?

Időről időre beszámolt tapasztalatairól. Volt, ahova engem is elhívtak, ahol valami „nívós” sorozat volt, és gyakran el is kísértem.

Először egy katolikus templomot fedezett fel a Bakács téren, itt János evangéliumáról szólt a sorozat. Aszkéta megjelenésű, szemüveges, szikár piarista „atya” tartotta. Műveltségével, finom megközelítésével, megbabonázóan áradó, ritmikus hangjával megbűvölte a fiatalokat, piarista diákjait, de minket is. Egy-egy hazamenetel során el kellett ismernünk: kulturálisan is magasrendű az evangélium! Nem kell szégyenkeznünk miatta, se a főiskolán, se a Magyar Tudományos Akadémián. Mert azon az őszön, a gyermekszületés előtt két héttel már ott dolgoztam.

Azután egy református gyülekezetet fedezett föl az unokaöcsém.

Minthogy ő zeneszerzőnek készült és a zenészek oldott hangulatával közlekedett mindenhová: rögtön befogadták. Így járt abba a fehérre meszelt falú, puritán küllemű gyülekezetbe is, ahol az 1970-es évektől egy nagyhatású lelkész kezdett dolgozni. A főváros egyik leggazdagabb negyedének alján a megtérésről prédikált legszívesebben.

Szavai döbbenetes hatással voltak, szikár komolyságuk, ha a napok múltával veszített is kissé erejéből, rendkívüli ösztönzést adott. Akkoriban már magnófelvételen is terjesztették ezeket az igemagyarázatokat, s így módunk volt ismételtén a Bibliával foglalkozni.

Csakhamar kiderült számunkra a kétféle stílus és tartalom különbözősége is. A piarista tanárnál eszköz volt a Biblia, bizonyos igazságok megmutatására. Soha nem mondta: Isten teremtő erejű szavával mindenkinek személyes kapcsolatba kell lépnie, mert csak így léphet kapcsolatba magával Istennel. Bármennyire igyekezett is Jézust állítani az előtérbe, óhatatlanul is egyháza és ő maradt a fényben. Később személyes megismerkedésünk, sőt a Vigilia című katolikus folyóiratnál végzett közös munkánk során mondta nekem egyszer egy bibliai kérdésre:

– Ezt te nem tudhatod. Ezt nyugodtan bízd csak a teológusokra.

Mint később kiderült számomra, az ún. Biblia-kritikai vagy történetkritikai módszer híve volt, de mivel filozófiai, irodalmi „színezéssel” is nagyvonalúan dolgozott, s valódi szép és jó lelki meglátások is kialakultak érzékeny s mégis fegyelmezett lelkében: sokak elől a fa zárta el az erdőt, hogy oly lelkesen követték, sőt dicsőítették. „A kisujjában több van, mint az egész püspöki karban.” „Még a Hittudományi Akadémia professzorai is elsárgulnak az irigységtől, hacsak megjelenik.”

Unokaöcsémrel azonban egyetértettünk abban, hogy mi nem személyekre akarunk nézni. Bennünket az igazság érdekel. Minden egyházban vannak ilyen és olyan emberek. Képzettek és kevésbé képzettek, mű-

veltebbek és kevésbé műveltek. Tőlük tennénk függővé az igazságot? A személyes meggyőződésünket?

Igyekezünk tehát „túllátni” az egyes személyeken.

A református lelkész példája is erre sarkallt. Nála már jóval központibb helyen állt a Biblia. Nem játszott bele a maga személyével annyira. De kétségkívül, néhány hónapnyi intenzív odalátogatás után hiányérzetünk is támadt. Még nem tudtuk, mi is az pontosan, de valami hiányzott.

– Jártam a baptistáknál, a metodistáknál... azoknál most nagy megoszlás van. Az állammal kollaboráló vezetés kiüldözött jó pár testvért, szinte kettéhasadt a gyülekezet... Igaz, hallottam, hogy máshol is van ilyen, nemsokára készülök is hozzájuk, valami szombatosoknak vagy szombatistáknak csúfolják őket.

– Az már akkor szekta. Oda nem megyünk.

Unokaöcsém azonban elment. Az első Biblia-órák után hallottam tőle az azóta számomra „klasszikussá” vált hasonlatot:

– Eddig úgy éreztem, hogy mindenhol egy szép nagy tál ételt tesznek ki elém, de bármennyit eszem is belőle, még éhesebb maradok. Itt ami keveset kapok, attól jobban jóllakom.

– Na, na – hűtöttem –, azért mégiscsak egy szekta. Mi keresnivalónk volna ott?

– Gyere el egyszer, és hallgass meg egy bibliai előadást!

– Van is eszemben! Egészen megárgyultál! Nekünk alapvetően van egy biztos vallásunk, és ez az egyedül üdvözítő római katolikus anyaszentegyház. Ha léteznek is hibák, belülről kell kijavítani őket. Sok jó protestáns meglátással szóba állhatunk, de azért azt ők sem felejthetik el, hogy vissza kell térniük Róma kebelére. Hiszen a keresztény egységért imádkozott Jézus is... Az ökumenizmus...

– Ja, el is felejtettem: azt ők nem tanítják. Sőt...

– Kik? Mit nem tanítanak? Te, nem Jehova tanúi ezek? Valami eszeveszetten fanatikusak, akik azt hiszik, hogy csak náluk az igazság?

– Nem, az biztos, hogy nem Jeho-

va tanúi! Éppen ellenkezőleg: a lelkiismereti szabadságot nagyra tartják. Náluk nem fordult elő, mint az eddigi felekezetek nagy részében, hogy nekem szegezték volna a kérdést: „Megtért ember vagy?” Vagy: „Olvasod az Igét?” Itt csöndben leülök, végighallgatom az előadást, és a közös ima után mindenki kérdezhet és választ is kap, de nem a teológia, hanem a Biblia nyomán. Az előadó fél is lapozza az igehelyet. Neked is jó lenne egyszer meghallgatnod...

– Köszönöm szépen. Egyelőre nem... – feleltem.

Fél év telt el ilyen beszélgetésekkel. Megjött az ősz, a hideg november. Egyik nap este hét felé járt az idő. Albérletünkben idegesség vibrált. Anyósom jött meg vidékről, hogy a két hónapos gyermek és a feleségem mellett segédkezzék. A házinéni föl alá járt, érthető: négyen voltak már a lakásában. Én a konyhában éppen a pelenkákat főztem a piros üstben.

És akkor jött egy ötödik. Csöngetés fokozta a feszültséget.

Az unokaöcsém!

– Mit akarsz te most?!

– Ma kezdődik egy teljes, egész sorozat, amely sorra veszi a Biblia legalapvetőbb tanításait a teremtéstől az újjáteremtésig – mondta zavartan, az esernyőjét szorongatva.

Pedig nekem akkor az előszoba parkettjére lehulló vízcseppek is rozszul estek.

– Nem jönnél el most mégis? – folytatta.

Igyekeztem úrrá lenni a helyzeten. A fakanalat anyósom kezébe nyomva, esernyőt-esőkabátot gyorsan összekapkodva, alig búcsúztam el a feleségemtől is.

Máig se értem, hogyan, hogyan nem, de elmentem.

Uram, jóságos Istenem. Borzongás fog el... Mi lett volna, ha – eddig igen, hallgattam, de – most nem hallgatok a lelkiismeretem szavára? Ha otthon maradok? Ha nem lépek tovább, és nem igyekszem keresni igazságodat... Ó, Te biztosan akkor is hoztál volna újabb alkalmakat, adtál volna újabb készletet, küldtél volna más segítőtársakat! Te nem

engeded, hogy „a magokból elhulljon egyetlen szemecske is” (Ámós 9,9). Te nem hagyod őrizetlenül fejünk hajszálait, miként a mező virágait és az ég madarait sem!

Köszönöm, hogy azon az estén velem voltál, és elsegítettél Igéd meghallására! Köszönöm, hogy tapinthatóan vezettél mindkettőnket, hogy el ne vétsük a címet, ahol még egyikünk sem járt...

Mert Másvalaki is ott volt azon az őszi, novemberi estén. Először eltévedtünk. A körforgalmú villamosra kétszer kellett felszállnunk. Zuhogott az eső. A kis családi házhoz zezgugos utcákon vezetett a kátyús, tócsás út.

Hát mindig ilyen a Te földi képviseleted? Elrejtve, kicsúfolva! Miért nem földi királyok palotáiból hangzik állandó szavad? Vagy a tudomány fellegváraiból! Miért nem Rólad és igazságaidról írnak az újságok, beszélnek az emberek? – Kérdések, amelyekre csak később találtam Igédből, Jézustól válaszokat.

Nyolc óra volt, amikor mi ketten, akikre azonban vártak, „beestünk” a házba. Ahogy beléptünk, a tárt szobaajtón át látni lehetett a Biblia-magyarázót, a résztvevőket jobbra, balra, háttal, s itt kint, a konyhában is összezsúfolódó érdeklődőket.

Gyorsan leültünk.

Egyszerű, hangos ima, Istenhez szóló segítségkérés, azután mindenki helyet foglalt, a magával hozott Bibliával a kezében.

A Biblia-magyarázó beszélni kezdett, kedves, kellemes hangon, mint a patak csörgése:

– Szeretettel köszöntök mindenkit sorozatunk első alkalmán. Azt a célt tűztük magunk elé, hogy hétről hétre összejövünk, s a Biblia alapvető nagy tanításait, illetve ezek egész összefüggését, rendszerét tanulmányozzuk. Olyan alappilléreket, melyeken kifizül a híd, hogy egyik partról a másikra bennünket Istenhez vezessenek.

„Milyen egyszerűen, világosan, mégis mélyen beszél – morfondíroztam. – Semmi kenetteljesség, jámbor buzgóság, amivel általában találkozom, semmi modorosság, ami még lelki atyámnál is megvan. Milyen

tiszta hasonlat, jótékony készítés, hogy figyeljünk oda...”

– A mai első témánk: *a teremtés*. Arról beszélünk, mit tanít erről a Biblia. Lapozzuk is fel mindjárt közösen Ésaías könyve 40. fejezetét, és olvassuk el az alábbi verseket!

Unokaöcsém segített, jól is tette, mert fogalmam sem volt, hol keressük Ésaías próféta iratát. Hallani már hallottam róla, de végeredményben „nagy dzsungel” volt számomra a Biblia. Igazában nem is nagyon értettem, lehet-e mindezt egyáltalán elolvasni? Megjegyezni? Meg is élni?

De máris felhangzottak a bibliai szavak – s mintha magának a jó Istennek a szájából hallottam volna őket:

„És kihez hasonlítottok az Istent, és minő képet készítették Őróla?...

Hát nem tudjátok és nem hallotátok-é, hát nem hirdettetett néktek eleitől fogva, hát nem értettétek-é meg a Föld fundamentumait?

Ki ül a Föld kerekége fölött, amelynek lakói mint sáskák előtte, ki az egeket kiterjeszti mint egy kárpitot, és kifeszíti mint egy sátort lakásra...

Kihez hasonlítottok hát engem, hogy hasonló volnék?”

(Ésa 40,18. 21–22. 25)

„Megdöbentő!” – nyilallott belém a felolvasás alatt. Ilyen áll a Bibliában? Mintha Valaki olvasna a gondolatainkban, és azt mondaná: miért nem hiszel a Teremtőben? Jobb neked az evolúció tanítása, a majomember?

Ő „ül a világ tetején” – ez a kép teljesen lebilincsel, mintha Isten most valóban onnan és személyesen szólna hozzám.

– Isten kérdőre von bennünket, hogy miért mi találgatunk Róla, miért mi akarjuk szinte Őt létrehozni, amikor pedig Ő van, létezik, senki-vel össze nem téveszthető, senki-hez nem hasonló, mert a Biblia Istene páratlan személy, akinek lényege erkölcsi jellemében van, nem annyira a hatalmában, örökkévalóságában, mindentudásában.

„Na de mikor fog beszélni Jézusról? – szólalt meg bennem a kisördög. – Ezekben a szektákban sokat beszélnek Istenről, de akit a mennyei Atya küldött, Jézusról alig. Őt nem nagyon részletezik, persze, mert Ő nem rájuk, hanem Péter utódaira bízta a kulcsokat...”

– Miért is kell nekünk részletesen beszélnünk a teremtésről? Hiszen nagy és megdönthetetlen igazság, hogy az egész Biblia középpontjában a megváltás evangéliuma áll, Jézus Krisztussal, aki értünk testté lett, bűneinkért szenvedett, és feltámadott, hogy így mi is feltámadhassunk. Az Ő lény a középpont, és a megváltás a legnagyobb esemény. De amint a ház sem maradhat alap nélkül, a megváltás terve sem érthető az isteni teremtés ismerete és végcélja nélkül.

„Jól megszégyenültem. De azért továbbra is éber leszek. Valahol csak meglátom majd azt a részt, ahol a »mi« tanításunk cáfolatot nyújt. Egész értelmes ez a levezetés. Szépen is, igényesen is beszél, annak ellenére, hogy nő...”

Igen, az előadó hölgy volt, el is felejtettem, de most is azért, amiért voltaképpen akkor is: mert nem az emberre kellett figyelnem, nem a választékos piarista atya „tartott ernyőt elém és Isten elé a jelenlétével”, ahogy ezt a találó meghatározást éppen akkor Simone Weilnél olvastam. De nem is a kissé erőlködő és erőltetett kálvinista megtérésre készítés vonta el a gondolatokat. Most végre úgy éreztem: az isteni gondolatok részese lehetek, bepillantatok „Isten szívébe”.

Az egész igemagyarázatra persze nem emlékszem. De amit megértettem, jóval több volt, mint minden addigi ebben a tárgykörben. Megértettem, milyen következetesen fenntartja a Biblia az isteni, semmiből való teremtés gondolatát nemcsak Mózes I. könyvében, hanem például a zsoltárokból, a Rómaiakhoz és a Zsidókhoz írt levelekben. Megértettem, hogy a Biblia összefüggő, egész rendszer, és Jézus arra int, hogy az Írást „ne bontsuk fel” (Ján 10,35),

hanem lelkiismeretesen keressük a megoldást, míg azt *magában az Írásban* meg nem találjuk. S végül azon az estén végleg választ kaptam – bár utána még sokat gyötrődtem és kutattam utána – a teremtés és az evolúció kérdésére. Azt már gyermekfejjel sem akartam bevenni, hogy az állatvilágból „emelkedtünk fel”, hiába volt a Biblia a sámfák között, és hiába került el hozzám Pierre Teilhard de Chardin evolúciós teológiája sokkal inkább; szívem mélyén tiltakoztam az ilyen eredet ellen.

– Nagyon szép volt az előadás – fogtam kezét az előadóval a beszélgetés után. – Nem mindennel értek azonban egyet.

Üde mosollyal várta, mit mondok, nem lepődött meg.

Hosszú-hosszú magyarázkodásokba kezdtem, mint aki azért mégsem szeretne úgy távozni erről a szerény helyszínről, hogy másoknak úgy tessék: végül is meggyőzték valamiről.

– Nézd, ha tegezhetlek...

– Igen, természetesen...

– ...azt látom, titeket unokaöcséddel együtt mélyen érdekelnek ezek a kérdések. Olvastam tanulmányodat is a mostani novemberi Vigiliában, melyben a halál kérdéséről írsz Tolsztoj *Iván Iljics halála* nyomán. Biztos, hogy nem mindenben látunk azonosan. De ha van időtök, szívesen meghallgatom a ti álláspontotokat, aztán, ha ti is szeretnétek, én is elmondom, hogy a Bibliából mit értettem meg.

Áldalak, Istenem, hogy felajánlta ezt nekem. Áldalak messzemenő, jóságos segítségeid özönéért. Áldalak azért a hat évért, ami ez után következett, s amelyben feleségemmel együtt csodálatosan megvilágosítottál, segítettél. Áldalak, hogy voltak testvérek Pesterzsébeten, akik 1978-ban az otthonukat bocsátották a már három éve „illegális” gyülekezet rendelkezésére, Biblia-kör tartása céljából.

Áldalak a házínéninkért is, akit szintén nem hagytál el, hanem magadhoz öleltél.

(Folytatjuk)

TAPASZTALATAIM

A REHABILITÁCIÓS TÁBORBAN

//////
Öt évvel ezelőtt érkeztem először ebbe a táborba. A barátnőm révén váltam érintetté. A családomban nem volt alkoholista, noha gyerekkoromban volt szőlőnk, amiből néhány hektó bor készült. A bor mindig ott volt az ebéd és vacsora mellett föltálva. Többnyire csak édesapám fogyasztott belőle fröccsként, de soha semmilyen baja ebből nem származott. Így aztán bennem az a vélemény alakult ki, hogy a szomjoltó fröccs fogyasztása kellemes és ártalmatlan. Később, a munkahelyemen látva, hogy az ital hatására kiváló képességű emberek miként lesznek jellemükben és szakmailag is ronccsá, ez a véleményem megváltozott. A szokásos előítéletek uralták gondolkodásomat: nem restelli el magát, hogyan képes így tönkretenni a családját és saját magát stb. Mélyebben akkor kezdtem el foglalkozni a kérdéssel, amikor a

barátnőmnek is már nagyon súlyos gondokat okozott az alkohol. Barátságunk a középiskolai kollégiumi együttlakástól datálódik, tehát már negyven évnél régebbi. Jól ismertem őt, és egyszer csak azt kellett tapasztalnom, hogy az intelligens, értelmes, szorgalmas, tiszta gondolkodású, szeretetre méltó barátnőm már önmaga ellentéte, és egyre mélyebbre süllyed ebbe a verembe. Mi lehet itt? Elmentem a munkahelyi pszichológushoz, aki nem sokat magyarázott, hanem azt javasolta, hogy szakítsam meg a kapcsolatunkat, ha nem akarom, hogy magam is áldozatává váljak az alkoholizmus környezetre gyakorolt károsító hatásának.

Ekkor mentem el a táborba. A látvány, ami fogadott, akár lehangoló is mondható volt. Szép számmal voltak talajvesztett, zavaros tekintetű és beszédű, megtört emberek, ki kísérről, ki magányosan. Az világosan látszott, hogy ez az állapot nem jó

nekik, szeretnének valahogyan visszakapaszkodni a régi helyzetükbe, amikor a családjuk és a környezetük még számíthatott rájuk. Bár talán volt olyan ember is köztünk, aki már visszakíváncozni se tudott. Van itt, lehet itt segítség?

Az első meglepetés a bemutatkozásnál ért. Néhányan így mutatkoztak be: Miklós vagyok, alkoholista, ezervalahány napja száraz. Vagy: Sanyi vagyok, alkoholista, három napja száraz. Ők voltak az AA – anonim alkoholisták – klubjába járók. A furcsa bemutatkozás nem valami extravagancia, hanem a terápia része. Hamarosan megtudtuk tőlük, hogy az alkoholista egyetlen pillanatra sem felejtheti el – a nem ivás időszakában sem, még ha az évtizedeken át tart is –, hogy alkoholista. Ugyanis ez az állapot nem változtatható meg – és ezt örök időkre az agyukba kell vésnüik –, de elszenvetője absztinens maradhat.

Abban az évben több más csoportból is érkeztek a táborba aktivisták és érintettek. Jelen voltak az AE – alkoholelles társaság – tagjai is, és a Dömösön működő, hosszú múltra és szép eredményekre visszatekintő misszióból is. Itt ismerkedtem meg egy ötven év körüli asszonnyal, aki miután a munkahelyeit elveszítette, a családját szétváltta, gázolás miatt börtönbe került. Miután sikerült megszabadulnia az ivástól, részese lett az alkohol elleni küzdelemnek, és nagy odaadással és szakértelemmel dolgozott a sorstársaiért.

A következő évben már teljesen természetes volt, hogy ebbe a táborba megyek. Néhány nap elteltével megkérdezték, betehetnék-e a szobámba egy súlyos állapotú asszonyt. Hát, ekkor ismerhettem meg testközelből, hogy micsoda szenvedést okoznak az elvonási tünetek, mennyire tehetetlenné és kiszolgáltatottá válik az, akit az alkohol ilyen súlyos állapotba juttat. Gondos kezek átszegtették ezt az asszonyt a krízisen, és a tábor elhagyása utánra kerestek számára egy intézetet.

A táborban ismerkedtem meg a dorogiak csoportjával. A csoportot egy olyan házaspár vezeti, amelynek tagjai szintén megjárta a poklok mélységét. A férj mint alkoholista, a feleség mint szenvedő családtag. Megrendítő történetüket maguk mesélték el (kazettáról meghallgatható). Fájdalmasan érdekes volt a két különböző nézőpontból megélt történetet megismerni. Egyik megrázó tanulsága, hogy az absztinencia beálltával a nehézségeknek koránt sincs végük. Ezután következik még a családban eredetileg betöltött szerepek helyreállítása, a több szempontból – egzisztenciálisan, erkölcsileg – megrendült helyzetű, hiteltelenné vált ember munkahelyi, tágabb környezeti beilleszkedése, a környezet felelőtlen, tudatlan provokációinak elviselése. (Ez utóbbira egy elrettentő példa: egy tanárnő ismerősünket, akinek be volt ültetve a kapszula – amire ha ráiszik, életveszélyt is előidézhet – a tanártársai unszolták ivásra.)

A tábor napirendje hasonló a töb-

bi táboréhoz, reggel és este áhítat, ebéd után mód van pihenésre, beszélgetésre. A kirándulások többnyire rövidebbek, bár volt egész napos is. Délelőtt és délután is van közös beszélgetés, amelyeken az alkoholizmus különböző területeiről esik szó. Az esti áhítat utáni beszélgetésen a hitélettel kapcsolatos kérdéseket lehet föltenni. A napközbeni beszélgetéseken néha részt vesz addiktológus, pszichológus vagy más szakember, de számomra sokkal tanulságosabbak és megrázóbbak voltak azok az alkalomok, amikor az érintettek beszéltek önmagukról.

Sokszor gondolkodtam azon, hogy mi vonz ebbe a táborba, ahol a nyomorúság ilyen mélységeivel szembesül az ember. Arra jöttem rá, hogy ezek a beszélgetések. Miközben az egyik érintett a saját rettenetes szenvedéseiről, megaláztatásairól, kilátástalan helyzetéről beszél, az ember úgy érzi, hogy nincs megoldás. Azután megszólal a sok éve absztinens, elmondja a maga tapasztalatait, pokoljárását és szabadulása történetét, s a remény újra fölcillan.

Érdekes a tábor légköre, miliője. Talán azt gondolhatná egy külső szemlélő, hogy ahol ennyi, ilyen súlyos állapotban lévő ember van, ott vibrál a levegő a feszültségtől, civakodás, veszekedés, súlyos deviáns viselkedés tapasztalható, és a többség szorong, hogy milyen félelmetes helyzetek állhatnak elő. Ezzel szemben békességes és derűs, sőt sokszor oldott és vidám a tábor hangulata. Ilyenek a kirándulások is, nagyon szívesen gondolok pl. a tavalyi csillagtúrára: miközben gyönyörködtünk az éjszakai panorámában, az egyik társunk élvezetes „előadást” tartott a csillagokról. Tagadhatatlan, hogy vannak nehéz helyzetek is. Nem volt könnyű végignézni az elvonási tünetek miatt vergődő szobatársam szenvedéseit, és szemtanúja voltam más megrázó rosszul létnek is – valószínűleg epilepsziás roham volt. A sokkoló hatást az oldotta föl, ahogyan maguk az alkoholisták gyorsan és szakszerűen kezelték a helyzetet. Miközben jó néhányan tehetetlenül álltunk ott,

vagy orvosért szaladtunk, ők tudták, mit kell tenni, hogyan kell elfordítani vagy nem mozdítani, és valóban, a roham néhány perc múlva sérülés nélkül megszűnt.

Különösen megdöbbentett (még ötödszörré is) a táborban tapasztalható nyitottság és őszinteség. Joggal gondolhatná az ember, hogy aki szemmel láthatóan ennyire tönkrement, jobbára saját hibájából rossz állapotban van, az igyekszik kendőzni a helyzetét, de legalábbis állandóan mentségeket keres. Persze volt ilyen is. De a többség, különösen a gyógyulófélben lévők, őszintén elmondták a történetüket, nem szépítve semmit, rámutatva az ok-okozati összefüggésekre. Ez a tény talán azon mérhető le, hogy a tábor vége felé az új résztvevők közül is többen megszólaltak, nemcsak szűk körű beszélgetéseken, hanem a nagy nyilvánosság előtt is.

Az idén fogalmazódott meg bennem egy örömteli észrevétel. A „szakma” egyik „professzorát” hallgattuk, aki szintén megjárta a poklok poklát. Már sírásóként sem tudott dolgozni, többször került életveszélyes állapotba, amikor az AA segítségével sikerült kikapaszkodnia a gödörből. Jó néhány éve „száraz”, és ebben az új életében a társaiért való küzdelemmel tölti az idejét. Kórházakba, börtönökbe, rendezvényekre jár, és bizonyoságot tesz gyógyulása történetéről. Mi is minden évben találkozunk vele, ő a táborok egyik színfoltja. Miközben hallgattuk letisztult, bölcs beszédét, az jutott eszembe, hogy ezt az embert a jó Isten nemcsak megszabadította az alkoholizálástól, hanem újjáteremtette az elpusztult agysejtjeit is. Nem vegetál a régebbi szellemi állapotában. Valószínűleg egész hányatott életében nem volt ilyen világos, tiszta, rendszerezni képes gondolkodása, és ennek megfelelően hasznos tevékenykedése.

Mitől ilyen ez a tábor? Megfigyelhető, hogy akik elmondták megszabadulásuk történetét, szinte valamennyien hivatkoztak valamilyen rajtuk kívül álló jószágos és mindenható Lényre, aki ezt cselekedte ve-

lük. Volt, aki Istennek nevezte ezt a Lényt, volt, aki nem. De valameny-nyüknél tapasztalható volt a hála érzése. Talán ennek tudható be, hogy noha minden rendezvény, tehát az áhítatok is fakultatív jellegűek, mégis szinte mindenki részt vett rajtuk. Szívet melengető volt látni az egyik társunkat, aki annak ellenére, hogy keményen szenvedett a rosszulletei-

től, kikerekedett szemmel hallgatta a prédikációkat. Ugyanilyen jó érzés volt részt venni az esti beszélgetésen. Sok érdekes kérdés hangzott el, árulkodva az ott lévők érdeklődéséről. Többször előfordult, hogy tíz óra után félbe kellett szakítani a beszélgetést.

Hát ezek a benyomásaim erről a táborról. Befejezőként a barátnőmet

idézem, aki egy görögországi exkluzív villában eltöltött kéthetes nyaralást követően érkezett harmadízben a táborba, és ezt mondta: számára az utóbbi évek legnagyobb időszeke az volt, amit ezekben a táborokban töltött.

Lehoczky Éva
Paks

A CSALÁDI ÁHÍTATRÓL

//////
Minden kor igaz keresztényeinek gondolatait egyetlen kérdés foglalkoztatta elsősorban: Jelen van-e Isten az életükben? S ha családban éltek, rájuk bízott szereteteik életében. Mit válaszoljon a keresztény, ha megkérdezik tőle: Vajon itt lakozik-e Krisztus? Immánuel, azaz „velünk az Isten”: ebben a kiváltságban szeretne részesíteni az Úr személyes és családi életünkben.

A család Isten által rendelt ajándék, az a hely, ahol a szeretetet és istenfélelmet megtanulhatjuk és gyakorolhatjuk. (Nem véletlen, hogy mára e téren történt a legnagyobb romlás. Milyen kevesen ismerik az ilyen otthon áldását, sokszor még a magukat kereszténynek vallók közül is.) Legyünk bár példák a munkahelyen, gyülekezetben, ismerőseink vagy idegenek előtt, szívünk mélyén tudjuk, hogy valójában olyanok vagyunk, amilyenek otthon ismernek bennünket. A saját családjukban méretik meg a kereszténységünk! Ez határozza meg közösségi életünket is.

Sokan várunk látványos gyülekezeti ébredésre, de mindez nem érkezik el addig, amíg a legkisebb sejtről – családjukról és rólunk – nem mondható el, hogy Isten lakhelye.

Ma, amikor mindenfelé a hitetlenség, gonoszság, Isten elleni lázadás uralkodik, mi magunk és családjaink hatalmas, emberi erőnket meghaladó kísértéseknek vagyunk kitéve. Megtehetjük-e, hogy nem kérjük Isten oltalmát, nem keressük Őt teljes szívünkkel? Bemutatjuk-e gyermekeinknek az igaz szeretet és egyszerű istenfélelem útját? A szülők Isten helyettesei a földön. Tanításaik, Isten és Igéje iránti tiszteletük, és főként példaadásuk nem marad nyomtalan gyermekeik életében.

Mikor és hogyan tegyük ezt? – kérdezzhetik sokan, ebben az örült hajsztát diktáló világban. Tudjuk, családi

áhítatokra lenne szükség, amelyet sok keresztény családban gyakorolnak is, de az élet sűrűsödő gondjai, terhei, betegségei miatt időnként megszakítják ezeket az alkalmasokat, azután teljesen elmaradnak, vagy csak néha újulnak meg. Sokan érzik azt, hogy a formálissá, unalmassá váló családi áhítatok egyre inkább csak terhet jelentenek mind a felnőtteknek, mind a gyerekeknek. Azonban bármit is rontottunk el eddig, ha megbánjuk és Istenhez fordulunk, Ő segít a helyreállításban!

Szeretnék mindenkit bátorítani saját tapasztalatunkkal. Kétgyermekes család vagyunk. Sokféle helyzetbe jutva, különösen gyermekeink születése után, családi áhítataink el-elmaradoztak. Engem ez nagyon bántott. Többször kora reggeltől egyedül voltam otthon óvodáskorú gyermekeimmel, és elhatároztam, ha apa nincs is itthon, elkezdem az áhítatokat. Mindig reggeli után tűnt alkalmasabbnak az idő. (A megterített asztalnál való felolvasás és hosszabb ima terhelessé teszi a gyerekek számára az áhítatot. Az asztalnál csak az ételért szoktunk imádkozni.) Énekelünk, gyermekáhítatos könyvből olvastunk, és megbeszéltük a gondolatokat, majd imádkoztunk. Szerettük ezeket az órákat, de apa hiányzott. Idővel azonban a jó Isten ezt a vágyunkat is megadta, és azóta ismét együtt kereshetjük Őt! Reggelenként apa felolvas a Bibliából egy-egy verset, és néha több napon át közösen gondolkodva próbáljuk megérteni az Igében rejlő gondolatokat.

Fontos, hogy a gyermekek számára tegyük érthetővé az olvasottakat. Csodálatos felismerésekre jutottunk! Miközben a mindennapi életből vett példákkal szemlél- tetjük az Igét, Isten olyan egyszerű, de mély igazságokat tár elénk, hogy mi felnőttek csak ámulunk. Látjuk azt is: az általunk kimondott igazságok minket is köteleznek, hogy azok szerint járjunk.

Hiszem, hogy Isten hasonló tapasztalatokat ad min-

denkinek, aki Őt teljes szívvel keresi, és még nagyobbakat is ad, amint az Ő Lelke készítésének engedve, az Ő erejével engedelmeskedünk akaratának. „Mert aki kér, mind kap, és aki keres, talál, s a zörgetőnek megnyitattik.” (Mát 7,8)

Korbeák Sándorné

Közösségünk gyermekosztálya az elmúlt évben gyermekek és fiatalok részére áhítatoskönyvet állított össze,

Életed forrása címmel. Komoly lelkiismereti felelősségként éltük meg, hogy a családok segítségére legyünk a közös áhítatok megtartásában. Bátorítunk minden családot, hogy szerezze be ezt a kiadványt!

Olvassuk naponta Isten szavát, és gondolkodjunk közösen gyermekeinkkel életünk Forrásáról! Így munkálkodhatunk azért, hogy felnőtt életükben is ragaszkodhassanak Istenhez, akitől létezésük és boldogságuk függ.

Ellen G. White

A KÖZÖS IMÁDSÁG ÁLDÁSA

//////
Minden család – tudva, hogy „a bölcsesség kezdete az Úrnak félelme” – emeljen oltárt, ahonnan imáik felszállnak Istenhez. Akik a gyermekek oktatásáért és neveléséért felelősek, azoknak még nagyobb szükségük van a vallás nyújtotta erőre és bátorításra. Isten nem fogadhatja el munkájukat, ha saját példájuk és mindennapi életük azt sugallja gyermekeiknek, akik felnéznek rájuk és útmutatást várnak tőlük, hogy Isten nélkül is nyugodtan élhetnek. Ha őket csupán erre az életre nevelik, akkor nem készülnek fel az örökkévalóságra. Úgy fognak meghalni, ahogyan éltek: Isten nélkül, s lelkük elvesztéséért a szülőket vonják felelősségre. Apák és anyák! Keressétek Istent reggel és este a családi oltárnál, hogy megtanulhassátok, hogyan neveljétek gyermekeiteket bölcsen, gyengéden és szeretettel. (Review and Herald, 1899. aug. 7.)

AZ OTTHON LEGYEN AZ IMÁDSÁG HÁZA!

Akik vallják, hogy úgy szeretik Istent, mint régen a pátriárkák, emeljenek oltárt az Úrnak mindenütt, ahol felütik sátraikat. Ma van a legfőbb ideje, hogy minden otthon az imádság háza legyen. A szülők emeljék fel szívüket gyakran és alázatosan Istenhez önmagukért és gyermekeikért. Az apa – mint a család papja – vigye áldozatát Isten oltárára reggel és este, s az anya és a gyermekek imában és dicsérő énekekben csatlakozzanak hozzá. Ilyen otthonokban szívesen tartózkodik Jézus. (Pátriárkák és próféták, 144. o.)

Minden család tartsa emlékezetében, hogy nagyon szoros kapcsolatban kell állniuk a mennyyel. Az Úr különleges figyelemmel kíséri földi családja gyermekeinek életét. Illatos tömjénfüstként száll fel hozzá az imádkozók

fohásza. Szálljon hát fel Istenünkhöz minden család könyörgése reggel és napnyugtakor, Jézus érdemeire hivatkozva. Reggelenként és esténként az egész világmindenség az imádkozó családokra figyel. (19. sz. kézirat, 1900)

ANGYALOK ŐRZIK AZ ISTENNEK SZENTELT GYERMEKEKET

Mielőtt reggel munkába indulna a család, gyűljenek egybe, és az apa, vagy ha ő nincs jelen, az anya könyörögjön buzgón Istenhez, hogy őrizze őket a nap folyamán. Jöjjetek alázatosan, szívetek teljen meg gyengéd szeretettel, és gondolatok az ezernyi veszélyre és kísértésre, amely rátok és gyermekeitekre leselkedik. Kérjétek Istent, hogy viselje gondját családotoknak. Szolgáló angyalok fogják őrizni azokat a gyermekeket, akiket ily módon ajánlanak fel Istennek. (Bizonyágtételek I., 397–298. o.)

AZ IMA SÖVÉNYKÉNT VESZI KÖRÜL A GYERMEKEKET

A keresztények első gondolata minden reggel Isten legyen. Az e világban végzett munka és egyéb érdekek mind másodlagos dolgok. A gyerekeket meg kell tanítani, hogy becsüljék és tiszteljék az imádság óráját... A keresztény szülők feladata, hogy reggel és este buzgó ima és állhatatos hit által védőfalat állítsanak gyermekeik köré. Türelmesen kell oktatgatni őket, fáradhatatlanul tanítani, hogyan élhetnek Istennek tetsző életet. (Bizonyágtételek I., 397–298. o.)

A keresztény anyák imája nem kerüli el Isten figyelmét... Nem fordul el a hozzá esedezőktől, s nem hagyja őket egyedül a Sátán elleni küzdelemben. A ti dolgotok, hogy hittel és kitartóan munkálkodjatok, Isten pedig megerősíti kezeiteket. (Review and Herald, 1889. ápr. 23.)

AZ IMÁDSÁG EREJE

„Valaki azért vallást tesz én rólam az emberek előtt,
én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt.”

(Máté 10,32)

Egy idős testvér mesélte el a következő történetet gyermekkori emlékeiből:

Volt egy nagyon kedves iskolatársam, akinek az édesapja falun lakott, ahol szép, nagy birtokuk volt. Az iskolai év végén meghívott, hogy náluk töltssem a nyári szünetet. Nekem mindig az volt a vágyam, hogy egyszer vidékre mehessenek egy kicsit. Vágytam arra, hogy szabadon járjassak erdőn és mezőn, és a fáról szakíthassam le a gyümölcsöt. Így hát örömmel fogadtam ezt a nagyszerű alkalmat, nem sokáig kérttem magam. Azonnal hazasiettem, szüleim beleegyezésével készültem az utazásra, csomagolni kezdtem.

Másnap délután már János barátom falusi otthonában voltam, szeretettel fogadott. Házuk berendezése is szép volt, de a kertjük különösen tetszett. Biztosra vettem, hogy nagyszerűen fogom eltölteni ebben a környezetben a nyári szünetet. Jancsi körülvezetett az egész gazdaságukon. Megmutatott mindent, azokat a helyeket is, ahol játszani szokott. Minden nagyon tetszett nekem. Az emberek is barátságosabbnak látszottak, mint a városban lakók.

Estig kinn voltunk, és nagyon jól éreztük magunkat. Sokat játszottunk, vidáman és felszabadultan. Már későre járt az idő, amikor Jancsi édesanyja figyelmeztetett bennünket: ideje mosdani, lefeküdni.

Jancsi az emeleti szobájába vezetett. Jó ízléssel berendezett szobája volt. Kihúzta kisszekrénye fiókjait, és megmutatta, mi van bennük. Szemem-szám elállt, amikor a sok játékot megláttam! Volt ott minden, ami egy magam korabeli gyereket szórakoztathatott. Előre örültem a kellemes napoknak, melyeket itt tölthetek.

Jancsi gyorsan levetkőzött, és azonnal lefeküdt. Nekem közben eszembe jutott valami. Búcsúzáskor édesanyám a vasútállomáson halkán a fülembe súgta: „Fiam, viselkedj mindig úgy, hogy ne hozz rám szégyent!” Jól tudtam, mire gondolt. Arra kért, hogy becsületes legyek, illetlen dolgot ne tegyek. Minden embernek adjam meg a tiszteletet, legyek figyelmes, és igyekezzek jót tenni, akivel csak tudok. De volt még egy apróság, amit a figyelmeztetése magában foglalt: „Ne szégyelljem a hitemet!”, hisz erre tanítottak, és ebben mutattak példát nekem.

Odahaza minden este letérdeltünk lefekvés előtt. Kértük Istent, hogy bocsássa meg bűneinket Jézus érdeméért, és oltalmazzon meg szeretete által. Reggel azért imádkoz-

tunk, hogy egész nap kísérje életünket Isten áldása, és óvja meg életünket minden rossztól.

Ott álltam az ágy előtt: „Mit tegyek? Mi lesz, ha János kinevet, ha letérdelek imádkozni?” Nagyon izgultam. Ó, hogy szégyellném magam, ha holnap gúnyolódna velem, mert hiszek Istenben! Biztosan elmondaná a szüleinek is. Egyre erősebben vert a szívem. Amint így töprengtem, a barátom megszólalt és sürgetett, hogy fekjedek le. „Ne állj már az ágy előtt, késő van, reggel nehezen tudsz majd felkelni.”

Tudtam, hogy tovább nem várhatok. El kell döntenem, vállalom a hitemet, vagy nem. Ekkor elhatároztam, hogy nem leszek gyáva, akármilyen legyen is ennek a következménye. Így szóltam: „Várj néhány percig, amíg letérdelek és imádkozom, mert én ezt mindig így szoktam.” „Imádkozol?” – kérdezte János csodálkozva, de egy cseppet sem gúnyosan. Ezzel minden további megjegyzés nélkül hátat fordított, és nem szólt egy szót sem. Meglepődtem, hogy ilyen könnyen, megjegyzések nélkül tudomásul vette. Azért fordult el, hogy ne zavarjon. Úgy éreztem, mázsás kő hullott le a szívemről.

Ezután sohasem szégyelltem imádkozni, bárki társaságában voltam. Hálás vagyok Istennek, hogy ilyen helyzetet teremtett számomra. Később ugyan többen néztek rám ferde szemmel, amiért hiszek Istenben és ezt vállalom is. Sokszor találkoztam gúnyolódással. Volt, aki mosolygott rajtam, sőt megvetően nézett rám. Az a régi tapasztalat azonban egy életre megerősített abban, hogy senki előtt ne szégyenkezzek a hitem miatt.

Kedves Gyerekek! Határozzátok el magatokban, hogy soha, senki előtt nem szégyellitek az imádkozást. Ha így tesztek, meglátjátok, hogy az ima ereje megment titeket minden rossztól.

Miért fontos az ima az életünkben?

Voltál-e már hasonló helyzetben, mint a történetbeli fiú?

Hogyan viselkedtél ekkor?

Szerinted mi az oka annak, ha szégyelljük a hitünket?

Mi segíthet abban, hogy vállaljuk a meggyőződésünket?

Azért jó imádkozni, mert ez a szokás, vagy mert szeretnél Istennek több dolgot is elmondani? Te szokásból imádkozol, vagy azért, mert szeretnél Istennel beszélgetni?

Bánhidi Tibor

TERMÉSZETJÁRÁS

Az utóbbi hónapokban szervezett kirándulásokat hirdettünk budapesti és környékbeli gyülekezeteinkben. Ez az elgondolás határozott céllal született, és hitünk szerint Istentől való. Úgy vélem, nagy szükség van arra, hogy kialakítsuk, megteremtjük a természetjárás kultúráját körünkben, illetve változtassunk bizonyos szokásokon. Ezeket a kirándulásokat talán nem is túráknak, hanem inkább természetjáró alkalmaknak nevezhetnénk, mert bár egészségmegőrző és sportjellegük is fontos, mégsem ez az elsődleges szempont. A következő célokat szeretnénk megvalósítani az ilyen természetjáró alkalmakkal:

1. Isten teremtett világának mind jobb megismerése. „Isten örökkévaló hatalma és istensége a világ teremtésétől fogva az Ő alkotásaiból megértetvén, megláttatik.” Isten lényének megismeréséhez elengedhetetlen, hogy többet tartózkodjunk a természetben, csendesen elmélyedve, mert így figyelhetjük meg a teremtett világot, s gondolkodhatunk el a csodálatos szereteten, amellyel Ő ennyi szépséget alkotott. Jézus ifjúkori példáját idézhetnénk: „Akkor voltak boldog órái, ha egyedül volt a természettel és Istennel. Valahányszor megengedték, munkahelyéről a mezőkre ment, hogy a zöld völgyekben elmélkedjen, és közösségben legyen Istennel a hegyoldalon vagy az erdő fái között.” (Ellen G. White: *Jézus élete*)

Magyarországon igen sok szép, különleges természeti és kulturális láttnivaló van, nemzeti parkjainkban és védett területeinken sok olyan növény- és állatfaj él, amelyek Európaszerte ritkaságnak számítanak.

2. Testvéri kapcsolatok ápolása. Gyülekezeteinkben sokszor hangzott és hangzik el, az egyik legnagyobb problémaként említve, hogy nincsenek közöttünk igazi testvéri kapcsolatok. Továbbá nincsenek olyan alkalmak, amikor – a szombatnap mellett más napokon is – találkozhatnánk.

A kirándulások lehetővé teszik e hiányosságok orvoslását.

3. Evangelizációs lehetőség. Úgy gondolom, az ilyen alkalmak kiváló lehetőséget adnak arra, hogy barátkozók, ismerősök ismerősei is eljöjjenek, amint már volt is példa erre. Sőt, talán ők voltak eddig többségben. Vannak pl. olyanok, akik nem (vagy alig) járnak gyülekezetbe, de a túrákra eljönnek.

4. Sportolási lehetőség szerveztünk megújítására/karbantartására. Nem mellékes szempont ez sem. Sajnos igen sokan, egyre többen vagyunk olyanok, akik ülőmunkát végzünk, elszünetelve ennek minden átkos következményét. A mozgás a szabad levegőn, akár néhány órás séta ill. normál tempójú gyaloglás csodálatos hatással van a vérkeringésünkre, szervezetünk oxigénellátására, izmainkra.

5. Rendszeresség. Ezek a természetjáró alkalmak igazán akkor lehetnek „eredményesek”, ha rendszeressé válnak. Egyelőre havonta van lehetőség természetjáró túrát szervezni, de a cél az, hogy sűrűbben is legyenek, hiszen a fent említett szempontok akkor érvényesülhetnek legjobban, ha minél többször vagyunk együtt ilyen alkalmakon.

6. Menettempó. A természet megismerésének áldásaiban – és egyáltalán a természetben való tartózkodás jótékony hatásában – úgy részesülhetünk igazán, ha erre is odafigyelünk, azaz **ha nem rohanunk!** Ezért időnként megállunk, hogy legyen időnk egy kicsit körülnézni, alaposan szemügyre venni, hol is járunk. A menettempót ezért mindig ennek figyelembevételével alakítjuk ki, illetve igazodunk a vélhetően leglassúbb vagy leggyengébb fizikumú túrázóhoz.

7. A túrák nehézségi fokai. Az általános túrák: kb. 8–12 km-es táv, és 3–500 méternél nem több szintemelkedés. A cél ugyanis az, hogy minél többen, minden korosztályból eljöhsenek, a nehézségi fok ne legyen akadály. Ilyen túrákat szervezünk jelenleg

is, egyelőre havonta, de reményeink szerint ezt sűrűtenénk. Terveink között szerepel további két túratípus bevezetése is: **könnyített túra** családok és idősebbek részére, kisebb távval és szintemelkedéssel, illetve **erősebb túra** a „mászósabb” kedvű fiataloknak és kevésbé fiataloknak is, hosszabb távon, nagyobb szintemelkedéssel.

Azt is tervezzük, hogy egy-egy alkalmon Biblia-kört tartunk, de a hangsúlyt inkább a személyes beszélgetésekre tennénk. Itt hívnám fel a figyelmet és kérném mindazokat, akik szívesen végeznének ezeken az alkalmakon evangelizációs feladatot, hogy jöjjenek el és beszélgessenek a barátkozókkal, kívülállókkal. Ha visszaemlékszünk, hogy annak idején milyen jólesett, amikor valaki foglalkozott velünk, akkor különösen fontosnak tarthatjuk ezt a szolgálatot.

Az egyes természetjáró alkalmakról az értesítést e-mailen küldjük el, ill. kihirdetjük a budapesti és a környékbeli gyülekezetekben két héttel a túra előtt. Mindent korosztályszeretettel várunk!

Arról szoltam eddig, hogy milyen *célja* van egy-egy kirándulásnak. Ezt pontosítanom kell: a kirándulás nem *cél* – miként pl. az egészséges életmód sem az –, hanem *eszköz*. Eszköz az igazi célhoz: Istenhez közelebb kerülni, megnyugodni, felüldülni jelenlétében, s ezáltal világosabban látni Isten szeretetét, Krisztus áldozatát, elveszett állapotunkat, Istenre szorultságunkat. „A természetben mindig található olyasvalami, ami az emberek figyelmét önmagukról Istenre tereli. Isten csodálatos műveivel körülveve a látható dolgok világából a láthatatlanok felé fordulnak. A természet szépsége mennyei otthonukat juttatja eszükbe... A testi gyógyulás után az emberek jobban tudnak hinni abban, hogy Krisztus lelki gyógyulást is hoz. Leírhatatlan békeséget, örömet és nyugalmat ad az a tudat, hogy Isten megbocsátotta bűneinket. A keresztény ember megfakult reménye újból felfénylik.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lányomán*, Kapcsolatban a természettel)

Jankó Béla

e-mail: janko.bela@mailbox.hu

telefon: 06-1/261-6957;

06-30/364-0428

LEHET-E BŰN NÉLKÜL ÉLNI?

Az 1888-as üzenet gondolataiból, 3. rész

Hívó életünk legtöbbször nem olyan diadalmas, nem olyan egyenletesen fejlődő, mint szeretnénk. Külső nehézségek, belső megpróbáltatások között élünk, legyőzöttnek gondolt bűnök, rossz tulajdonságok bukkannak elő újra. Váratlan helyzetekben újabb gyengeségeinkre figyelünk fel. Az emberi természet pedig – gyakran nem tudatosan – hajlik a bűnnel vívott harc feladására, kompromisszum kötésére: „ilyen vagyok és kész, mindenkinek van valamilyen rossz tulajdonsága, nem kell ebből olyan nagy ügyet csinálni”.

Mit tanít a Biblia, lehetséges-e igaz életet élni ebben a világban, olyan életet, amelyben nincsen bűn? Vagy be kell-e érünk félgőzelmekkel, mert akkora a rossz hatalma az emberi életben, hogy nincsen erő, ami megtörje?

A következőkben olvassunk néhány ígét Péter, Pál és Júdás apostoltól, hogy meglássuk: a szent és igaz élet kívánalma létezik, és mindegyikük bizonyágot tesz erről.

AZ APOSTOLOK TANÚSÁGTÉTELE

Péter apostol a következő felhívást intézi a keresztényekhez: „*Mint engedelmes gyermekek, ne szabjátok magatokat a ti előbbi kívánságaitokhoz, amelyek tudatlanságotok alatt voltak bennetek; hanem amiképpen szent az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben; mert meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok.*” (1Pét 1,14–16) Nem kisebb kívánalmat állít elénk itt az apostol, mint az Istenéhez hasonló szentség elvárását. Eszünkbe juthat, mit mondott Jézus a hegyi beszédben: „*Legyetek azért tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.*” (Máté 5,48)

Péter apostol itt rámutat, hogy az Isten iránti engedelmisség a megszentelődésben mutatkozik meg. Jakab apostol ezt mondja „*Senki se mondja, mikor kísértetik:» Az Istentől kísértetem.« Mert az Isten gonoszsággal nem kísértethető, Ő maga pedig senkit sem kísért.*” (Jak 1,13) Ha tehát kísértésünk van, az nem Istentől jön. Mikor vagyunk tehát engedelmesek Istennek: ha megcselekedjük a bűnt, vagy ha nem? Nyilván akkor, ha nem, mert minden bűn engedetlenség. Vannak tehát olyanok, akik a bűnt szeretik és művelik, ők teljességgel engedetlenség Isten iránt. Vannak olyanok, akik időnként sajnos bűnbe esnek, ilyenkor engedetlenség lesznek. S van a tökéletes engedelmisség, amelyet el kell érünk: amikor mindig engedelmesek vagyunk Isten akarata iránt, tehát nem cselek-

szünk bűnt. Aki bűnbocsánatot kap a bűneire, és tovább nem cselekszik bűnt, az feddhetetlen ember Isten előtt.

Itt Péter apostol a mindennapi életről írt, Pál és Júdás apostol a mindennapi keresztény életből kiindulva már a történelem végére, Krisztus visszajövetelére irányítja a figyelmet. Pál apostol a következőt írta Thessalonika keresztényeinek: „*Maga pedig a békességnek Istene szenteljen meg titeket mindenestől; és a ti egész valótok, mind lelketek, mind testetek feddhetetlenül őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére.*” (1Thess 5,23)

Isten meg akar szentelni minket, szentté tenni, hogy feddhetetlenül éljünk, és meg akar őrizni bennünket a feddhetetlenségben, amíg csak tart az életünk, illetve amíg Krisztus eljön az ég felhőin.

Júdás apostol így fejezi be levelét: „*Annak pedig, aki titeket a bűntől megőrizhet, és az Ő dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben, nagy örömmel, az egyedül bölcs Istennek, a mi megtartónknak, dicsőség, nagyság, erő és hatalom most és mindörökké. Ámen.*” (Júd 24–25)

Itt ismét felbukkan a feddhetetlenség mint az emberi élet célja. Júdás apostol is rámutat, hogy a feddhetetlenség csak úgy valósulhat meg, ha Isten meg tud bennünket őrizni a bűntől. Nem arról van szó, hogy az Ő hatalma nem volna erre elég, hanem arról, hogy Isten nem őrizhet meg minket, ha mi bűnt akarunk elkövetni, mert a szabadságunkat mindig tiszteletben tartja. Egy kifejezésre különösen szeretnék rámutatni: mit is mondott az apostol, hogyan állít maga elé Isten? Így írta: „*nagy örömmel*”. Isten örömét leli abban, ha a gyermekei Őbenne bíznak, és feddhetetlenségben élnek Őelőtte.

Hatalmas felhívások, ugyanakkor hatalmas bátorítások is ezek, mert Isten nem kíván mást tőlünk, csak ami lehetséges és megvalósulhat az életünkben.

EMBERI ERŐ – VAGY VALAMI MÁS?

A Szentírás bizonyágtétele szerint az igaz élet megvalósítása emberi erőből lehetetlen. Emlékeztünk nagy elhatározásaink és fogadkozásaink kudarcaira. Láthatjuk azokat a bűnöket, rossz tulajdonságokat, melyekben régóta – évek, évtizedek óta? – veszteglünk. Lehet, hogy már legyőzöttnek tűntek, egy idő után mégis visszatérnek. Felőrlődik az erőnk ebben a harcban, eltűnik keresztény életünkben az öröm, a győzelem öröme, s arra gondolunk: csakugyan az új Földig kell várunk arra, hogy megízleljük „*Isten fiainak dicsőséges szabadságát*”? (Róm 8,21)

Szó sincs róla. Itt és most is csak karnyújtásnyira van tőlünk a szent élet, az az élet, amely bűn nélkül való, az az élet, amely egyedül nevezhető életnek, melyet Krisztus minden pillanatban kész adni nekünk.

Első, és alighanem a legnagyobb problémánk az, hogy alábbhagyott bennünk a szomjúság, amelyről Jézus a hegyi beszédben szólt: „*Boldogok, akik éheznek és szomjúhoz- zák az igazságot: mert ők megelégtettek.*” (Máté 5,6) Itt a Megváltó nem az elméleti ismeretekről, hanem a gyakorlati igaz életről beszélt. Emlékezzünk a keresztségünkre, az első szeretetre az életünkben: nehéz volt-e lemondani régi életünk bűneiről? Foglyul ejtett bennünket Krisztus szeretete, az Ő áldozatának fényében minden csekély lemondásnak tűnt, s úgy éreztük, ahogyan Dávid fogalmazott: „...*általad táboron is átfutok, és az én Istenem által kőfalon is átugrom.*” (Zsolt 18,30) Bárcsak ez a lendület új erőre kapna az életünkben!

Jézus tanúságot tett arról, hogy azoknak az életében, akik Őt hitben befogadják, megsemmisíti a bűnt: meg- bocsátásával eltörli az addigi vétkeket, erejével pedig megtöri a rossz hatalmát. „*Bizony, bizony mondom néktek, hogy mindaz, aki bűnt cselekszik, szolgálja a bűnnek. A szol- ga pedig nem marad mindörökké a házban: a Fiú marad ott mindörökké. Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.*” (Ján 8,34–36) Ez az alapja az igaz élet- nek: Jézus áldozata, megbocsátása és szabadítása a halál hatalmából. A szabadítás pedig az Istennel való közösség mértékében valósulhat meg az életünkben.

Az Efézusi levél 4. fejezet 7–24-ig tartó verseiben Pál ezt írja: „*Ezt mondom annakokáért, és bizonyosságot teszek az Úrban, hogy ti többé ne járjatok úgy, mint egyéb pogányok is járnak az ő elméjük hiábavalóságában. Kik értelmükben meghomályosodtak, elidegenültek az isteni élettől a tudatlan- ság miatt, mely az ő szívük keménysége miatt van bennük. Kik erkölcsi érzés nélkül, önmagukat a bujálkodásra adták, minden tisztátalanságnak nagy nyereséggel való cselekedé- sére. Ti pedig nem így tanultátok a Krisztust; ha ugyan Őt megértettétek, és Őbenne megtanítottatok, úgy, amint az igazság a Jézusban: hogy levetkezzétek ama régi élet szerint való óembert, amely meg van romolva a csalárdság kíván- ságai miatt; megújuljatok pedig a ti elmétek lelke szerint, és felöltözzétek amaz új embert, amely Isten szerint teremtett igazságban és valóságos szentségben.*”

Itt az apostol az újjászületésről beszél: az első és alap- vető megtérésről. Isten teremtett bennünk egy új embert, valóságos, létező szentségben. De ezt az új embert fel kell öltözni, és azt is megtudhatjuk, hogyan. Fel kell ismer- nünk magunkban az óembert, a megromlott természetet, és hogy ez a természet alapelvében rossz és romlott. Isten beszédét mint örök igazságot elfogadva, megújul az el- ménk. A gondolkodás módunk megváltozik. A bűn ideig- óráig tartó gyönyörűségénél többre becsüljük az igazságot, Isten beszédét, az igaz életet. A jót választjuk, azt akarjuk megvalósítani, és teljes egészében átadjuk magunkat Is- tennek: ezáltal ölthetjük fel az új embert, s ez az új ember már valóságos igazságban és szentségben nyilvánul meg.

Nemcsak elméleti igazságban, hanem minden tekintet- ben gyakorlati igazságban. Minden tettünk tiszta és igaz lehet, és nem vagyunk arra rendelve, hogy bűnt köves- sünk el. De ez nyilvánvalóan csak Istentől van, egyedül Ővé a dicsőség érte.

Az új ember felöltözése fokozatosan történik, ez a szó folyamatosságot sugall. Emellett tudjuk azt is, hogy van, amit az ember a hívő élete folyamán ismer fel önmagá- ban, később látja meg azt, hogy valami rossz az életében. Gondolhatnánk tehát, hogy az új ember felöltözése so- rán arról van szó: egyre kevesebb bűnt követünk el, és egyszer csak elérünk oda, hogy egyáltalán nem teszünk semmi rosszat.

Ehhez képest Péter apostol levelében van egy rendkí- vül érdekes igeszakasz: „*Levetvén azért minden gonosz- ságot, minden álnokságot, képmutatást, irigykedést, és minden rágalmozást. Mint most született csecsemők, a tiszta, hami- sítatlan tej után vágyakozzatok, hogy azon növekedjétek. Mivelhogy ízleltétek, hogy jóságos az Úr. Akihez járulván, mint élő, az emberektől ugyan megvetett, de Istennél választott, becses kőhöz, ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldoz- zatok, amelyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által.*” (1Pét 2,1–5)

Hogyan is olvastuk: „*Levetvén minden gonosz- ságot, álnokságot, képmutatást.*” Minden bűnt le kell vetnünk, és ekkor leszünk olyanok, mint a most született csecse- mők, és ezután tudunk igazán növekedni a tiszta, hami- sítatlan táplálékon. Ha elmondhatjuk, hogy „nem tudok semmit magamra nézve”, ahogyan Pál apostol mondta, ha minden eddig felismert bűnünktől meg tudott sza- badítani Isten, azután kezdődhet el az igazi növekedés. Nem abban áll tehát a növekedés, hogy a végén elhagy- juk majd a bűnt, hanem éppen fordítva: ha győzelmes életet élünk, „*megízlelvén a jövő világ erőit*”, akkor in- dulhat meg bennünk az igazi növekedés. Akkor kezdőd- het el igazán az Isten szerinti élet. Könnyen beláthatjuk, hogy ha van egy hívő, aki elhagyta a bűneit, az ő hit ál- tali tökéletessége és Isten tökéletessége között még igen jelentős különbség van. Van még hová fejlődni. Az Ige pedig azt mondja Efézus 3,19-ben, hogy „*teljesedjünk be az Istennek egész teljességéig*”.

„HATALMAT ADOTT AZOKNAK, HOGY ISTEN FIAIVÁ LEGYENEK”

Amint már említettem, a Szentírás szerint az igaz élet megvalósítása emberi erőből lehetetlen. Lehetetlen vál- lalkozás, hogy megismerve Isten törvényét, elhatározzuk: ezután a mi erőfeszítéseink által megtartjuk azt, és ezáltal igazak leszünk Isten előtt. Az Isten szerinti út nem ez. Előbb Isten ajándékoz nekünk igazságot, eltörli a bűnein- ket Jézus áldozatáért, és képességet és hatalmat ad a gya- korlati igazságra, s azután ebből a hit által való igazságból fakadhatnak igaz, törvényt betöltő cselekedetek.

Emlékezzünk, mit mond János apostol az evangéliuma bevezetésében Jézusról? „*Valakik pedig befogadják Őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az Ő nevében hisznek; akik nem vérből, sem a testnek akaratóból, sem a férfinak indulatjából, hanem Istentől születtek.*” (Ján 1,12–13) A „hatalom”-nak fordított görög szónak a következő jelentései vannak: hatalom, jogosultság, képesség, erő. Mindazok részesülnek ebben, akik hitben befogadják az életükbe, szívükbe Jézust. Nem az egyháztagság, hanem az Istentől születés és a Vele való közösség az, amely örök életet adhat nekünk, ingyen ajándékul, mert azt megszolgálni vagy kiérdemelni nem lehet. Ebből következik, hogy az Isten szerinti életben sem a mentegetőzésnek, sem a dicsekedésnek nincs helye. Mink van, amit ne kaptunk volna? Ha bármi jót tudunk tenni, az Isten ajándéka és műve. Ezzel nem dicsekedhetünk, mintha mi vittük volna végbe, sőt inkább alázatra tanít minket. Mentegetőznünk pedig fölösleges lenne a bűneink miatt, hiszen ezekre nincsen mentség.

Ha őszinték vagyunk magunkhoz, minden bűnünknel visszaemlékezhetünk arra a pillanatra, amelyben rosszul döntöttünk. Sokszor tudjuk is, mit kellene tennünk, de a könnyebbik utat választjuk. Bennünk van a rosszra hajló természet, amely időnként felszínre tör, ugyanakkor minden esetben tudjuk azt is, hogy felelősek vagyunk azért, amit tettünk, különben nem kellene bocsánatért folyamodnunk Istenhez.

Mind a dicsekvés, mind a mentegetőzés azt mutatja, hogy még nem vagyunk helyes viszonyban Istennel. Ha bűnt követtünk el Isten ellen, és megszakad a Szentlélekkel való közösség, valljuk meg Istennek a rosszat, bánjuk meg, és hagyjuk el. Adjuk át az életünket teljességgel Istennek!

„MINDENNEL MEGAJÁNDÉKOZOTT MINKET”

Jézus Krisztus azt tanította, hogy annak az embernek, aki átadta magát Istennek, a teljes Szentháromság költözik a szívébe: „*Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozunk.*” (Ján 14,23) Gondoljuk meg: vajon lehetséges-e igaz életet élni akkor, ha belső világunkat teljességgel Isten vezetése alá helyezzük? Lehetünk-e tökéletes szentek, ha a bűngyűlölő szent Isten lakozik bennünk? Ha az a Jézus ad erőt és segítséget, aki „*megkísértett mindenben, hozzánk hasonlóan*” (Zsid 4,15), de mindig győzött? Miért lenne határa a Szentlélek megújító munkájának? Vajon nem ad meg Isten minden segítséget ahhoz, hogy kiküszöbölje az életünkből azt, ami teljességgel idegen Tőle, vagyis a bűnt? Péter apostol így fogalmaz: „*Kegyelem és békesség adassék néktek bőségesen az Istennek és Jézusnak, a mi Urunknak megismerésében. Mivelhogy az Ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való, annak megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott.*” (2Pét

1,2–3) Ha mindent megkaptunk, van e valami, ami hiányzik? Isten célja, hogy az egész világegyetemnek nyilvánvalóvá tegye: az Ő törvénye szent és változhatatlan, és teljes egészében jó. Jelleme megdicsőül azáltal, hogy a bűn rabszolgáiból igaz, szent embereket formál. „*...eljö az óra, és az most nagyon, amikor az igazi imádók Lélekben és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres az Ő imádóival. Az Isten Lélek: és akik Őt imádják, szükség, hogy Lélekben és igazságban imádják.*” (Ján 4,23–24) Lélek és igazság: ezek együtt vannak, együtt járnak, egymástól el nem választhatók. Isten olyanokat keres az Ő imádóival, akik szoros közösségben vannak a Szentlélekkel, s ezáltal igaz életet élnek, bemutatják a világnak Istent. Bemutatják azzal, hogy Istennek volt hatalma őket is kiemelni a rosszból, tehát bárki folyamodhat az Atyához, és megszabadulhat a bűntől. Az igaz életnél nem létezik jobb evangelizálás. Bárki, akinek csak egy kis vágy is van a szívében az igazság után, könnyen elindulhat Istenhez, ha hiteles az az ember, aki az utat mutatja. Ezért volt sikeres az őskeresztény korszak, és ezért lesz sikeres a nagy evangéliumhirdetés, amelyről Jézus Máté 24-ben beszél: olyan emberek hirdetik majd az igazságot, akik maradéktalanul megélik azt.

„HA MEG NEM TÉRTEK..”

Láthattuk, hogy el lehet érni a szent és bűntelen életet. De tegyük fel a kérdést: mi van velünk, akik nem élünk így? Mi van velünk, akik messze vagyunk az ideális élettől, de – jobbik esetben – legalább ismerjük a bűneinket, és bűnnek tekintjük azokat? Mit mondott Jézus, mi a legfontosabb?

„*Jövének pedig ugyanazon időben némelyek, kik néki hírt mondanak a galileabeliek felől, kiknek vérét Pilátus az ő áldozatukkal elegyítette. És felelvén Jézus, monda nékik: »Gondoljátok-é, hogy ezek a galileabeliek bűnösebbek voltak valamennyi galileabelinél, mivelhogy ezeket szenvedték? Nem, mondom néktek: sőt inkább, ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképpen elvesztek. Vagy az a tizennyolc, akire rászakadt a torony Siloámban, és megölte őket, gondoljátok-é, hogy bűnösebb volt minden más Jeruzsálemben lakó embernél? Nem, mondom néktek: sőt inkább, ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképpen elvesztek.« És ezt a példázatot mondá: »Vala egy embernek egy fügefája szőléjébe ültetve; és elment, hogy azon gyümölcsöt keressen, és nem talált. És monda a vincellérnek: Imé három esztendeje járok gyümölcsöt keresni e fügefán, és nem találok: vágd ki azt, miért foglalja a földet is hiába? Az pedig felelvén, monda néki: Uram, hagyj békét néki még ez esztendőben, míg köröskörül megkapálom és megtrágyázom. És ha gyümölcsöt terem, jó; ha pedig nem, azután vágd ki azt.«” (Lukács 13,1–9)*

Jézus, bár súlyos következményekről szól, mégis bátorítja a hívőket ebben az igeszakaszban. Rámutat arra, hogy nem elegendő Isten népéhez tartozni, ha a bűneinket nem bánjuk meg, nem térünk meg belőlük. Mert mi

a bűnbánat, mi a megtérés? Isten Lelke rávezet arra, hogy bűnt cselekedtem, felismertem Isten szavából, hogy amit tettem, az azzal ellentétes. De ez az értelmi felismerés még nem bűnbánat, csak a kezdete. Maga a „bűnbánat” szó mutatja, hogy a felismerés után meg is kell bánni a bűnt, de a bűnbánatnak belülről, a szívünkéből kell fakadnia. Bánat és megkeseredés, szomorúság a bűnbánat, mert belátom, hogy azzal, amit tettem, szégyent hoztam Istenre. Nincs mentségem a bűnre, mert dönthettem volna az igazság mellett is, de nem tettem. Mindaddig, míg mentegetőzőm Isten előtt, nem igazi a bűnbánatom. A „mert” szócskát el kell felejteni. Megtettem, „mert ingerült, fáradt voltam, mert ez vagy az kellett, mert az ördög belevitt”, és még sorolhatnánk a „mert”-eket. Nincs „mert” – megtettem és pont.

Maga a bűnbánat is a Szentlélek munkájának eredménye. Ha megvan a megkeseredés, akkor már bűnnek látom a bűnt, és nem vonzódok hozzá többé a gondolkodásomban. Megtörik a megtévesztés. Belátom, hogy Jézusnak ezért a bűnért is meg kellett halnia, és akkor is meg kellett volna halnia, ha csak ez az egyetlen bűn lenne az életemben. Ha megbántam és bocsánatot kértem Istentől, Jézus vére megtisztít a bűntől, megtörik a bűn hatalma, és helyreáll a közösség a Szentlélekkel. Isten megtisztított a bűntől, újra szabad vagyok a jóra. Megtértem a gonoszságból, a gondolkodásom megváltozott.

Ezt a bűnbánatot, ezt a megtérést várja tőlünk Isten. Ez tesz szabaddá. Ha évek óta ugyanabban a bűnben vesztegtek, ez óriási probléma. „*Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek*” – mondta Jézus (Ján 8,36), ahogyan már korábban felidéztek. Ha újra bűnt követek el, ugyanazt a bűnt, nem biztos, hogy a bűnbánatom nem volt őszinte, de biztos, hogy azután újra elengedtem Isten kezét, ezért estem újra bűnbe. Mindenképpen felelős vagyok a bűnömért, de Isten kész megszabadítani belőle. Mit is mondott Jézus a házasságtörő asszonynak? „*Én sem kárhoztalak: eredj el, és többé ne vétkezzél!*” (Ján 8,11) Jézus nyilvánvalóan olyat kért az asszonytól, ami teljesíthető, mivel teljesen bizonyos, hogy ő megbánta a bűnét, különben a bűn nem nyerhet bocsánatot. A bocsánatban Jézus valósággal szabaddá tette bűnétől a házasságtörő asszonyt. Az asszony valóságosan az élet és a halál határmezsgyéjén állt. Közvetlenül megtapasztalhatta, hogy a bűn halált eredményez, a bűnbánat pedig életet.

Ha közvetlen életveszélyt nem is tapasztaltunk meg az életünkben, minden bűnünk életveszélyes. Bárcsak úgy nézhetnék bűnünk súlyára és következményére, mint a házasságtörő asszony, és olyan hálások és békességes szívűek lennénk a bűnbocsánat után, mint ő. Jézus ezt mondta a farizeusoknak, ennek az esetnek a lezárásaként: „*Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.*” (Ján 8,12)

Sokszor csak úgy átszaladunk ezen a mondaton, és anynyi marad meg, hogy Jézus a világosság, és aki Őt követi, az is világosságban jár. Ez igaz is, de figyeljük meg, mit

mondott Jézus: „...*aki engem követ, nem járhat a sötétségben*”. Nyilván nem arról van szó, hogy elveszne az ember döntési szabadsága. Ezt kizárhatjuk. Talán arról beszélne Jézus, hogy nem járhat, mivel nincs rá engedélye, nincs rá felhatalmazása? Itt már közelebb járunk az igazsághoz. De arról sem lehet szó, hogy az, aki Jézust követi, szeretné megtenni a rosszat, csak éppen nem szabad.

Ha figyelembe vesszük a szöveggörnyezetet, láthatjuk, Jézus itt arról beszélt, hogy aki Őt hitben befogadja, és Őt követi, nem járhat a sötétségben: nem akar és gyakorlatban sem fog, hanem övé lesz az élet világossága ajándékképpen. Nem járhat sötétségben, mert a világosságban nincs sötétség, mivel a sötétség éppen a világosság hiánya. A kettőnek nincs köze egymáshoz, és egymással ellentétesek.

Jézusnak ez a mondata egy „keretes” mondat: Jézus a világ világossága – ezzel kezdődik. Aki Őt követi, azé lesz az élet világossága, vagyis maga Jézus Krisztus – ezzel végződik. A kettő között pedig van az ember választása, egy felszólítás, amely hangsúlyosan arra mutat, hogy az élet világosságát csakis a sötétséggel való teljes szakítás által kaphatjuk meg. „*Menj el, és többé ne vétkezzél.*” Ne legyen közöd a bűnhöz, a sötétséghez. Hagyd, hogy teljesen átjárjon az élet világossága, add át magad teljességgel Jézusnak.

„**AKIK MEGHALTUNK A BŰNNEK...**”

A Szentírás nemcsak arról beszél, hogy szakítani lehet a bűnnel, hanem arról, hogy meg **kell** tőle szabadulni Pál apostol ezt írta a római gyülekezetnek: „*Megmaradjunk-e a bűnben, hogy a kegyelem annál nagyobb legyen? Távol legyen: akik meghaltunk a bűnnek, mi módon élénk még abban? Avagy nem tudjátok-e, hogy akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az Ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemetettünk azért Ővele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk. Mert ha az Ő halálának hasonlatossága szerint Vele egygyé lettünk, bizonyára feltámasztásáé szerint is azok leszünk. Tudván azt, hogy a mi ömberünk Ővele megfeszítettet, hogy megerőtlenüljön a bűn teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek. Mert aki meghalt, felszabadult a bűn alól. Hogyha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy élünk is Ővele. Tudván, hogy Krisztus, aki feltámasztott a halálból, többé meg nem hal; a halál többé rajta nem uralkodik. Mert hogy meghalt, a bűnnek halt meg egyszer; hogy pedig él, az Istennek él. Ezenképpen gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban.*” (Róm 6,1–11)

A „bűnnek való meghalás” olyan meghalás, amely minden keresztény számára szükséges, Pál mindenkire mondja ezt, és nem említ kivételt. Mindenkinek meg kell halnia a bűnnek. Olyan esemény vagy eseménysorozat ez, amelynek bekövetkezése szükséges mindazok életé-

ben, akik üdvözülni akarnak. Élő bűnnel, bűnből élve nem lehet bejutni a szűk kapun.

Jézus ezt mondta a zsidóknak, akik el akarták Őt fogni: „Ti innét alól valók vagytok, én onnét felül valók vagyok; ti e világból valók vagytok, én nem vagyok e világból való. Azért mondtam néktek, hogy a ti bűneitekben haltok meg: mert ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok a ti bűneitekben.” (Ján 8,23–27) Ez a két út áll előttünk is: **vagy meghalunk a bűneinkben, vagy meghalunk a bűnnek.**

A legelső, amit látnunk kell az idézett igéből, hogy a gyakorlatban mit jelent meghalni a bűnnek. Alapigéne eleje ezt mondta: „Megmaradjunk-e a bűnből, hogy a kegyelem annál nagyobb legyen? Távol legyen: akik meghaltunk a bűnnek, mi módon élünk még abban?” Az első és legfontosabb az, hogy Pál leszögezi: ha meghaltunk a bűnnek, hogyan élhetnénk abban tovább? Lehetetlen együtt a *bűn* és a *bűnnek való meghalás*: ha rendszeresen bűnt követünk el, ez azt jelenti, hogy nem haltunk meg a bűnnek.

Érdemes elgondolkodnunk ezen a jelképen, a halott ember jelképén. Ha halott vagyok a bűnnek, és jön a kísértés, a bűnre való felhívás, semmi nem mozdul bennem erre. „Halott” vagyok, érzéketlen. Lehet bármilyen erős a kísértés, teljesen mindegy. Hogy egy halott fülébe suttognak vagy ordítanak, teljesen mindegy, nem fog reagálni. Bármit tehet valaki, a halott nem mozdul meg. Hiába mondják neki: kelj fel, menj ide, szerezd meg azt, vedd el emezt – mindez abszolút hatástalan. Nincs mozgás, nincs tevékenység. Hiányzik az, ami megelevenít. Az emberi természetet mi eleveníti meg? A kívánság. 2Pét 1,4 szerint „a romlottság ... a kívánságban van e világon”. Jön egy bűnös gondolat, ami megragad a gondolkodásban, ebből kívánság lesz, ami megfogva bűnt szül, ami halált: ami ha így marad, azt eredményezi, hogy a bűneinkben halunk meg. Aki halott a bűnnek, amíg ebben az állapotában van, nem táplál magában bűnös kívánságokat, nem követ el bűnt, ő a másik értelemben halott.

Mármint tegyük fel a kérdést, vajon arról beszél-e Pál, hogy ha meghalunk a bűnnek, akkor már soha többé nem

leszünk képesek bűnt elkövetni? Ilyenfajta tökéletesség nem létezik, mivel az apostol nyomatékosan figyelmeztet minket 6,6-ban, hogy az emberi természet megmarad bennünk, csak „megerőtlenül a bűn teste”. A képesség, a lehetőség a bűnre megmarad, mivel a döntés szabadsága – Isten mellett vagy ellen – mindig fennáll. De ez nem lehet mentség a bűnre, mivel a bűnnek való meghalás nem a megromlott természetünk eltűnésében áll. Akkor is megvalósulhat az életünkben a halál a bűn számára, ha megromlott természetünk bennünk van – a kérdés csak az, megnyilvánul-e a tetteinkben ez a természet, vagy nem. Ha meghalunk a bűn számára, megerőtlenül a megromlott természet, gyenge lesz a cselekvésre, de vigyáznunk kell, mert bármely pillanatban új erőre kaphat.

Pál tehát itt nem arról ír, hogy nem tudunk majd bűnt elkövetni, hanem arról, hogy nem szükségeszerű bűnt elkövetnünk. Nem vagyunk törvényi erővel alávetve a megromlott természetnek, nem elháríthatatlan, hogy bűnöket kövessünk el, miután megismertük Krisztust. Mindenesetre ha bűnt követünk el, ma még nem azt jelenti, hogy véglegesen elvesztünk volna. János apostol ezt mondja: „Én fiacskáim, ezeket azért írom néktek, hogy ne vétkezzetek. És ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus. És Ő engesztelő áldozat a mi vétkeinkért; de nemcsak a mienkért, hanem az egész világért is.” (1Ján 2,1–2) Amíg van közbenjárónk, szószólónk az Atyánál, Jézus által bocsánatot nyerhetünk a bűnre. De Istennek ez a bocsánata és szeretete nem lehet alibi a további bűnözésre. Nincs engedély vagy elnézés a bűnre: a bűn egyetlen módon rendezhető: Jézus megváltói szenvedése és áldozata által. Ez pedig nem elnézés, hanem rendezés. A bűnömmel én is oka vagyok Jézus halálának, szenvedésének okozója vagyok. Nem játszhatok ezzel felelőtlen módon.

A bűn a halálba visz, és mindaddig, amíg bűnöket követek el, a halál felé közelítek – végül, ha nem tudok a bűntől megszabadulni, a bűneimben fogok meghalni.

Szabó Ferenc

Erdélyből Kecskemét környékére áttelepült beteg testvérnő részére, egy félkész kis ház befejezéséhez az alábbi építőanyagokat keressük megvételre (bontásból származó is megfelel):

10 db 5,2 m-es gerenda (15x12 cm)

20 db 4 m-es horogfa (8x15 cm)

80 m párnafa (5x5 cm)

60 db pala (1,6x1 m)

Telefon: 06-20/379-6170, 06-20/379-6175

Levélcím: 6000 Kecskemét, Széchenyi krt. 20.

Ellen G. White

AKI HÍVOTT MINKET SZENT HÍVÁSSAL

KRISZTUS HELYETT

A földi történelem minden idejében voltak Istennek emberei, akik meg tudták ragadni a kínálkozó alkalmakat. Nekik mondta az Úr: „Ti vagytok az Én tanúim.” Mindig voltak istenfelő emberek, akik a fénysugarakat, melyek útjukat megvilágították, készségesen megragadták és Isten Igéjét szolták embertársaiknak. Énokh, Noé, Mózes, Dániel és a sok pátriárka és próféta mind az igazság prédikátora volt. Nem voltak csálhatatlanok, hanem gyenge, tévelygő emberek, azonban az Úr munkálkodott általuk, mivel odaszentelték magukat az Ő szolgálatára.

Krisztus mint az egyház igazi feje, mennybemenetele óta kiválasztott követői által végzi munkáját a Földön. Rajtuk keresztül beszél az emberekhez és tölti be szükségleteiket. Akiket Isten elhívott, hogy szóval és tettel dolgozzanak gyülekezete felépítésén, azok feladata igen felelősségteljes. Krisztus helyett kell férfiakat és nőket arra kérniük, hogy béküljenek meg Istennel; olyan feladat ez, amelyet csak úgy teljesíthetnek, ha felülről kapnak bölcsességet és erőt.

A hét csillag jelképezi Isten szolgálóit, akikről Ő különösen gondot visel, és oltalma alatt állnak. Isten szolgálói Krisztus szeretetét hivatottak képviselni. A menny csillagai Isten hatalmában vannak, Tőle nyerik a világosságot, Ő, az Első és Utolsó vezérli és határozza meg mozgási lehetőségüket, ha nem így tenne, lehullanának. Így van ez szolgálói esetében is. Ők csupán eszközök Isten kezében, és mindaz a jó, amit véghezvisznek, az Ő erejéből történik. Krisztus dicsőségére szolgál, hogy a Szentlélek működése által szolgálóit nagyobb áldássá teszi a gyülekezet számára, mint amilyenek a csillagok a világ számára. Az Üdvözítő az ő erejük. Ha úgy néznek Rá, ahogyan Ő nézett Atyjára, akkor az Ő munkáját végzik majd. Amilyen mértékben Istenre bízzák magukat, akként részesíti majd őket dicsőségében, hogy azt visszatükrözzék a világnak.

LELKI ÓRÖK

Krisztus szolgáló a gondviselésükre bízott emberek lelki őrei. Munkálkodásuk hasonlít az örök munkájára. A régmúlt időkben öröket állítottak a városfalakra, akik a jó kilátóhelyekről látták a védelemre szoruló helyeket és figyelmeztették az embereket, amikor ellenség közeledett. Kötelességteljesítésüktől függött a város biztonsága. Meghatározott időközönként hangos kiáltással kellett szólítaniuk egymást, hogy megbizonyosodjanak arról; mindannyian ébren vannak és senkinek semmi baja nem történt. Bátorító vagy intő kiáltás hangzott egyiktől a másikig,

és mindenki megismételte azt, amíg a jelzés körbejárt az egész városban.

Isten minden szolgájára vonatkozik az Úr Igéje: „Embernek fia! Őrállóul adtalak téged Izráel házában, hogy ha szót hallasz számból, intsd meg őket az én nevemben. Ha ezt mondom a hitetlennek: Halálnak halálával halsz meg, és te őt meg nem inted és nem szólsz, hogy visszatértsd a hitetlent gonosz útjáról, hogy éljen: az a gonosztevő az ő vétke miatt hal meg, de vért a te kezedből kívánom meg. De ha megintted a hitetlent... megmentetted a te lelkedet.” (Ezék 3,17–19)

A próféta szavai azt a komoly felelősséget fejezik ki, mely a gyülekezet őrállóin, Isten titkainak sáfárain nyugszik. Álljanak a Sion falain örökké, hallassák az intő szót, amikor közeledik az ellenség. Ha valamilyen okból lelki látásuk annyira meggyengül, hogy nem képesek felismerni a veszélyt, és ha mulasztásuk következtében – mert nem adtak intést – a nép elpusztulna, úgy Isten az ő kezükből kéri számon az elveszettek lelkét.

A Sion falain álló örök kiváltsága, hogy oly közel állhatnak Istenhez és Lelke befolyása iránt annyira érzékenyvé válhatnak, hogy Isten rajtuk keresztül munkálkodhat. Így figyelmeztetik a bűnösöket a veszélyre, s ugyanakkor feltárják előttük a menekülés útját. Isten választottai ők, akiket a Megváltó megszentelő vére által pecsételt el, hogy férfiakat és nőket mentsenek meg a fenyegető pusztulástól. Intsék hűségesen embertársaikat az törvényszegések következményeire, és őrizték ugyanolyan hűségesen a gyülekezet jólétét is. Éberségüknek sohasem szabad ellankadnia. Munkájuk megkívánja egész teljesítőképességük latba vetését. Kürthanghoz hasonlóan hallassák hangjukat, de sohasem szabad érthetetlen vagy határozatlan hangot adniuk. Ne a jutalomért munkálkodjanak, hanem azért, mert nem cselekedhetnek másként, mivel felismerték, hogy jaj nekik, ha elmulasztják prédikálni az evangéliumot.

HŰSÉG A SZOLGÁLATBAN

A prédikátor, aki Krisztus munkatársa, tudatában lesz mind hivatása szentségének, mind azoknak a fáradozásoknak és áldozatoknak, melyek szükségesek az eredmény eléréséhez. Nem törődik saját kényelmével és jólétével. Teljesen megfelelkezik önmagáról. Az elveszett juh keresése közben nem is ébred annak tudatára, hogy fáradt, fázik és éhes. Egyetlen cél lebeg csupán szemei előtt: megmenteni az elveszetteket.

Aki Immánuel véráztatta zászlaja alatt szolgál, annak gyakran kell olyasmire vállalkoznia, ami hősie erőfeszít-

tést és türelmes kitartást igényel. Azonban a kereszt harcosa megingathatatlanul áll az ütközet harcvonalában. Ha az ellenség támadást indít ellene, segítségért fordul Erősségéhez, és amint az Úr előtt felidéri az Írás ígéreteit, elnyeri a szükséges erőt az előtte álló kötelesség teljesítéséhez. Tudja, hogy szüksége van a felülről jövő erőre. Az elnyert győzelmek nem csábítják önfelmagasztalásra, hanem arra indítják, hogy még sokkal inkább támaszkodjék a Mindenhatóra. Ha az Ő hatalmára bízta magát, ez képessé teszi őt a megváltás üzenetét olyan erővel hirdetni, hogy az mások lelkében visszhangra találhasson.

Az Úr elküldi szolgáit, hogy hirdessék az élet ígét, nem pedig „a bölcselkedés és az üres család” szavait, sem „hamis ismereteket”, hanem az evangéliumot, amely „Isten hatalma, minden hívők üdvösségére”. „Kérlek azért az

Isten és Krisztus Jézus színe előtt, aki ítélni fog élőket és holtakat az Ő eljövetelekor és az Ő országában: hirdesd az ígét, állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással. Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert visket a füliük; és az igazságtól elfordítják füliüket, de a mesékhez odafordulnak. De te józan légy mindenekben, szenvedj, az evangélista munkáját cselekedd, szolgálatodat teljesen betöltsd.” (Kol 2,8; Róm 1,6; 2Tim 4,1–5) Ez a megbízás körvonalazza minden prédikátor munkáját, amelyet csak Jézus Krisztus ígéretének beteljesülésével tud elvégezni bárki: „Ímé, én tivatelek vagyok minden napon, a világ végezetéig.” (Mát 18,20)

(Az evangélium szolgálói, 5–7. o.)

HÍREK

KERESZTSÉG

2004. január 11., Zugliget

Domonkosné Rák Ágnes (Zugliget), **Németh Zoltánné Sáfrány Ilona** (Gödöllő), **Andrási Istvánné** (Gödöllő), **Sarkadi István** (Benczúr utca), **Miszlai Katalin** (Nágoacs), **Tarcsay Lászlóné** (Lovasberény), **Orosvári Beáta** (Széchenyi-hegy), **Molnár Miklós** (Szombathely), **Horváth László** (Szombathely)

2004. február 8., Veszprém

Váradi János (Nemesvámos), **Ónodi Zoltán** (Veszprém), **Reiger Roland** (Veszprém)

2004. április 4., Budapest, Zugliget

Baranyai Rózsa (Kecskemét), **Boda Eszter** (Széchenyi-hegy), **Dévai László** (Széchenyi-hegy), **Dévainé Sági Anikó** (Széchenyi-hegy), **Ducza Róbert** (Zugliget), **Molnár László Sándor** (Tatabánya), **Függerth J. Ferenc** (Széchenyi-hegy), **Molnár László** (Zugliget)

2004. április 25., Öskü

Varos László, **Varos Lászlóné**, **Katona Sándorné**, **Nagy Lajosné**, **Simák Györgyné** (Öskü)

2004. április 25., Győr

Kovács Attila, **Kovács Attiláné** (Győr)

2004. június 6., Zugliget

Demjén Erika (Kecskemét), **Kálmánné Szendrő Katalin** (Széchenyi-hegy), **Geszti Istvánné** (Benczúr u.), **Feil Judit** (Paks), **Mészáros Miklósné** (Gödöllő), **Kaszás Szandra** (Vác), **Mátyus Gyözőné** (Gödöllő), **Németh Erzsébet** (Zugliget), **Káplár Imréné Bartos Mária** (Zug-

liget), **Sasvári Dalma** (Székesfehérvár), **Kollár Magdolna** (Széchenyi-hegy), **ifj. Sedon Pál** (Farmos), **Vájsz Balázs** (Széchenyi-hegy), **Göde Imre** (Székesfehérvár), **Németh Péter** (Sárvár), **Czinkos Lászlóné** (Farmos), **Lakatos Miklósné** (Gönc), **Nagy Jánosné** (Szolnok), **Anitics István** (Kecskemét), **Steidl Pálné** (Salgótarján)

2004. június 26., Miskolc

Siklós Béláné (Miskolc), **Árvai Dávid** (Miskolc), **Szilágyi Tamás** (Tiszavasvári), **Szirota Sándor** (Nyíregyháza)

2004. július 30., Elek

Erdődi Péter (Gyulavári), **ifj. Bartalos Béla**, **Bartalos Klára** (Elek), **ifj. Ócsai Imre** (Sarkad)

2004. szeptember 12. Sárvár

Belencsák Mihály, **Belencsákné Seregi Beáta** (Körmend), **Keppel Mónika**, **Simon Ernő** (Szombathely)

SZAVAZÁS ÁLTAL FELVETT TESTVÉRÜNK

2004. szeptember 18., Debrecen

Babcsádé Kaló Csilla (Debrecen)

HALÁLOZÁS

Tóth Sándor (Elek), **Szász Péterné** (Zugliget), **Geönczy Zoltánné** (Abasár), **Kiss Sándorné** (Keszthely), **Tóth Imréné** (Abasár), **Gonda Mihályné** (Etyek), **Nádasdy Gyuláné** (Etyek), **Etédy Istvánné** (Lovasberény, ózdi gyülekezet), **Lipkai Lászlóné** (Elek, egri gyülekezet)

A NYÁRI BIBLIA-TÁBOROK KAZETTAJEGYZÉKE, 2004

KÖZÖS DÉLELŐTTI ÉS ESTI ELŐADÁS-SOROZATOK
A BIBLIA-ISMERETI 1-2., CSALÁDOS, ZENEI, KÉZMŰVES 1-2., ÉS A SPORTTÁBORBÓL

A BIBLIA LEGSZEBB IMÁDSÁGAI – délelőtt

- **Mózes imája**
Ism1, Ism2, IsmM–R.J.
- **Anna imádsága**
Ism2–H.S.-né; Zen–V.Á. Kézm2–Sz.F.; Sp–H.T.
- **145. zsoltár**
Ism1, Ism2, IsmM–S.A.; Zen–V.Zs.; Csal–K.S.-né
- **139. zsoltár**
Ism1, Csal–K.J.; Zen–E.O.; Ism2–O.L.; Sp – B.Gy.; Kézm2–B.Gy.
- **50. zsoltár**
Ism1–O.L.
- **Ezékiás imája**
Ism1, Ism2–R.J.; IsmM–H.S.-né; Csal, Sp–Cs.A.; Zen–V.Á.; Rehab, Kézm2–G.M.
- **A Miatyánk**
Ism1, IsmM, Ism2–R.J.; Sp–H.T.; Zen–B.G.; Adv–S.A.; Kézm2–Sz.F.
- **Jézus Krisztus főpapi imája**
Ism1–V.A.; IsmM, Zen.–H.G.; Ism2–O.L.; Sp.–B.T.; Kézm2–F.D.
- **A mennyei lények és a megváltottak hálaimája**
Ism1, IsmM, Ism2–H.S.-né; Zen–B.G.; Sp–B.T.
- **Jézus Krisztus imaküzdelme**
Zen–H.G.

„MEGJELENT AZ ISTEN ÜDVÖZÍTŐ KEGYELME...” – este

- **Az ároni áldás**
Ism1, IsmM, Ism2, –R.J.
- **„Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme...” (Tit 2,14)**
Ism1–O.L.; IsmM–H.G.; Ism2–Á.M.; Zen–V.Zs.; Sp–S.K.; Kézm1–Cs.P.
- **„Befogadván az Istennek...” (1Thess 2,13)**
Ism1, IsmM, Ism2–R.J.; Zen–E.O.; Kézm2, Csa.–B.Gy.
- **„Mert azt, aki bűnt nem ismert...” (2Kor 5,21)**
Ism1, IsmM, Csal–K.J.; Ism2–Á.M.; Sp–Cs.A.;
- **„Isten az Ő Fiát elbocsátván...” (Róm 8,3)**
Ism1–V.A.; IsmM–P.Z.; Ism2–S.A.; Zen–H.G.; Kézm2–Sz.F.; Csal–K.S.-né; Kézm1–B.G.; Sp.–Cs.A.
- **„Mi pedig az Úrnak dicsőségét...” (2Kor 3,18)**
Ism2–R.J.; Csal–F.L.; Sp–S.K.; Kézm2–G.M.; Zen–B.G.; IsmM–P.Z.
- **„Mert nem olyan főpapunk van...” (Zsid 4,15)**
Ism1, Ism2–O.L.; Zen–H.G.; Csal, Kézm2, Sp–B.Gy.; Kézm1–Á.M.
- **„Aki győz, megadom annak...” (Jel 3,21)**
Ism2–Á.M.; Sp–S.K.; Kézm1–Sz.F.
- **„Várván ama boldog reménységet...” (Tit 2,13)**
Ism2–R.J.; Kézm2–G.M.; Zen–V.A.; Kézm1–Cs.P.

SPECIÁLIS TÉMÁJÚ TÁBOROK

ÉLETMÓDTÁBOR, JÚNIUS 27.–JÚLIUS 4.

Betegségek és gyógy módok

1. Korunk csapdái – T.G
 2. Az immunrendszer – T.G.
 3. A rákbetegséget megelőző táplálékok – S.K.
 4. Az egészséges bélflóra fontossága – T.G.
 5. A szójatej: igaz-e, amit róla mondanak? – R.Ch.
 6. A béltisztítás I. – W.K.
 - 6/a A béltisztítás II. – W.K.
 7. Mozgásszervi problémák – T.N.
 8. Egészséges gondolkodás – K.B.
 9. Hormonok. Májtisztítás – W.K.
 10. Helyes életvitel a hétköznapokban – K.B.
 11. Nyugalom és idegrendszer – B.Z.
 12. Lelki élet és egészség, istentisztelet – S.K.
 13. Zenei áhítat, szombat du. istentisztelet
- Főzőtanfolyamok: I., II., III.

MOZGÁSKÖZPONTÚ ÉLETMÓD-TÁBOR, JÚLIUS 4–11.

Délelőtti előadások

- 2-3. A mozgás áldásai – Sz.A.;
A depresszió legyőző, vagy legyőzzük? – Sz.A.-né
- 5-6. A testedzés szabályai – F.Sz.;
Hogyan oldjuk meg konfliktusainkat? – Sz.A.
- 8-9. Hogyan kezeljük a stresszhelyzeteket életünkben? – S.A.;
A sportolás biokémiai alapjai és a sporttáplálkozás – T.G.
11. Bizodalmas legyen az Úrban – S.A.
- 12-13. A helyes testtartás – Sz.A.;
A rossz szokások megváltoztatása – Sz.A.-né
15. Akarsz-e meggyógyulni? – S.A.

Esti előadások

1. Tábornyitó áhítat (Csel 17,28) – Cs.J.

„Akik legyőzték önmagukat” előadás-sorozat:
4. Jákób története – K.A.
7. Mózes – a föld legszelídebb embere – Cs.J.
14. Dávid küzdelmei – S.A.
16. Bizalom Istenben – H.S.-né

10. A Biblia egészségzsemlélete – T.G.

FŐISKOLAI TÁBOR, JÚLIUS 11–18.

Délelőtti előadások

1. A Római levél 11. fejezetének írásmagyarázata – H.G.
2. Kapcsolódó eszmék az antik görög filozófiában és a Bibliában – P.Z.
4. A hiteles kereszténység János 1. levele alapján – E.O.
5. Messiási jövendölések a Megváltó személyére vonatkozóan – V.Zs.
- F/a Szabad fórum a *Megváltás története* című tárggyal kapcsolatos kérdésekről – S.I.
7. Társadalomtudományi kérdések – bibliai szempontok – D.J.
8. Miért érdemes bibliai nyelveket tanulni? – F.E.
10. Jézus testtelételeének biblikus tanítása – P.Z.
12. Az üdvösség ismerete, a bűnbocsánat tapasztalata – V.Zs.

Esti előadások

3. Az asszír hódítás és Júda – kortörténeti és régészeti vonatkozások – N.V.
6. A törvény és a kegyelem kérdése – D.J.
9. Az Ó- és Újszövetség istenképe – különbözik vagy megegyezik? – R.J.
11. A második adventre vonatkozó ószövetségi messiási jövendölések – V.Zs.
13. Miért kékis Isten a szabadítással? (40. zsoltár) – M.T.
- Beszélgetések:
Besz.9. – Az Ó- és Újszövetség istenképe című előadás utáni beszélgetés
Szo.du. – A „mélység” szó a Bibliában. Meddig tart a reformáció? Stb.

ADVENTTÁBOR, JÚLIUS 25.–AUGUSZTUS 1.

Délelőtti előadások

1. Isteni gondviselés életünkben (139. zsoltár) – E.O.
2. Imádság megoldhatatlannak látszó élethelyzetekben – J.E.
3. Az igazság hajója célba ér – R.Ch.
4. A korai és a késői eső (Jóel 2,23) – Cs.P.
5. A Miatyánk adventszemmel – S.A.

Esti előadások

– Az adventmozgalom jelene és jövője

1. Szerezzünk olajat a lámpásunkba – Cz.A.
2. „De mindaz, aki az Úr nevét hívja...” – E.O.
3. Ukrajnai beszámoló – E.O.
4. „Békesség, biztonság” – J.E.
5. Ellen G. White hitelessége – V.Zs.
6. Gyülekezeti megújulás – V.Zs.
7. Az ökumenikus kérdés – E.O.

REHABILITÁCIÓS ÉS BIBLIA-ISMERETI 3. TÁBOR, AUGUSZTUS 15–22.

Délélőtti előadások
– Az imádság szerepe

1. Mi az imádság? Hogyan működik? – Á.M.
2. Jézus bátorító ígéretei az imameghallgatásról – V.A.
3. Mikor és hogyan imádkozunk? – Ho.G.
4. Az ima gyakorlata Jézus életében – Ho.G.
5. Ezékiás imatapasztalatai – G.M.
6. „Ama boldog reménység”
– Zenei szolgálatok – G.M.

Esti előadások

1. „Isten egészen más” – a hiteles istenismeret forrása
– V.Zs.
2. A „nagy küzdelem” az emberért a bűneset óta – V.Zs.
3. Jézus szenvedéstörténetének értelme,
jelentősége – V.Zs.
4. Miként gyógyítja Jézus a hozzá folyamodókat? – V.Zs.
5. Életünk értelme és célja Jézus tanításaiban – V.Zs.
6. Reménység a félelem és csüggedés ellen – V.Zs.

ELŐADÓK:

Á.M. – Egerváriné Árvai Márta
B.G. – Balogh Gábor
B.T. – Balogh Tibor
B.Gy. – Bálint György
B.Z. – Bodolai Zoltán
Cz.A. – Czinkota András
Cs.A. – Cserbik Attila
Cs.J. – Cserbik János
Cs.P. – Csókási Pál
D.J. – David Jennah
E.O. – Egervári Oszkár
F.Sz. – Farkas Szilárd
F.D. – Fekete Dávid
F.E. – File Etelka
F.L. – Frennd László
F.Gy. – Fűrj György
G.M. – Geiger Miklós
H.G. – Hites Gábor
Ho.G. – Horváth Gábor
H.T. – Horváth Tímea
J.E. – Juhász Ernő
K.B. – Kiss Balázs
K.J. – Kecskeméti János

K.S.-né – Korbeák Sándorné
K.A. – Kulcsár Attila
H.S.-né – Horváth Sándorné.
M.T. – Mézes Tünde
N.V. – Nagy Viktória
O.L. – Oláh László
P.Z. – Prancz Zoltán
R.J. – Reisinger János
R.Ch. – Ron Chamberlain
S.L. – Somogyi Lehel
S.K. – Sonnleitner Károly
S.A. – Soós Attila
S.I. – Stramszki István
Sz.A. – Szabó Attila
Sz.A.-né – Szabó Attiláné
Sz.F. – Szabó Ferenc
T.G. – Tóth Gábor
T.N. – Torben Nybo
V.Zs. – Vankó Zsuzsa
V.A. – Várkonyi András
V.Á. – Víggh Ágnes
W.K. – Wolfgang Köbel

A törökkoppányi turnusok rövidítései: Életmódtábor (Életm), Rehabilitációs és Biblia-ismereti tábor 3. (Rehab), Kézművestábor 1. (Kézm1), Kézművestábor 2. (Kézm2), Sport (Sp.). Biblia-ismereti tábor 2. (Ism2).

A bózsvai turnusok rövidítései: Ifjúsági (Ifj), Mozgásközpontú (Mozg), Biblia-ismereti 1 (Ism1), Biblia-ismereti mentesítő (IsmM), Főiskolai (Főisk), Családos (Csal), Zenei (Zen), Advent (Adv).

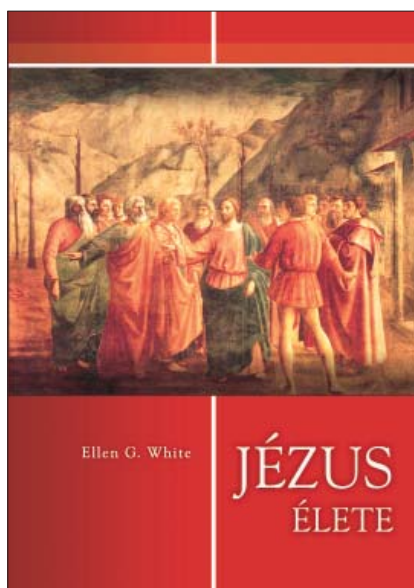
A nyári táborokon készült hangfelvételek megrendelhetők:

Jankó Béla: 1/261-6957, 30/364-0428 (flottás); bibliaora@freemail.hu

Bibliaiskolák Közössége, 1121 Bp. Remete u. 16/A (a borítékra kérjük ráírni: *Kazettarendelés*)

Kazettaárak: 300 Ft (borítószak); 270 Ft (borító nélküliek)

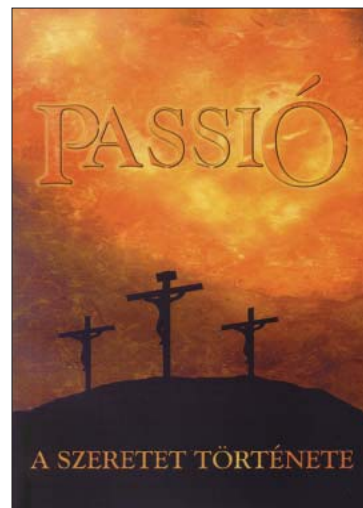
(A postaköltség felét átvállaljuk)

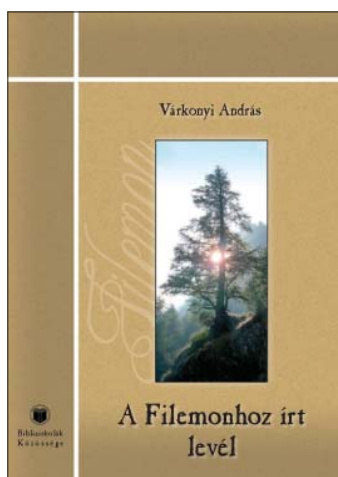
Ellen G. White: JÉZUS ÉLETE

816 oldal, kemény, cérnafűzött kötés. Ára: 1750 Ft
Bibliaiskolák Közössége

A szerző *Korszakok küzdelme* c. sorozatának harmadik kötetében a Megváltó által képviselt isteni szeretet tárul az olvasó elé. Láthatjuk Jézust, amint az emberekért küzd, hogy a Földön tapasztalható legnagyobb csoda, az emberi jellem átalakulása megvalósulhasson. A *Jézus élete* megrázó erővel tesz bizonyosságot az Atya és a Fiú közös áldozatáról, hogy az emberi történelem legfontosabb eseményének minden mozzanatát átélve megérthessük, mit is jelent ez a mondat: „Úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Ján 3,16)

Továbbá ajánljuk a *Jézus élete* c. könyv rövidített kivonatát: a Megváltó szenvedéstörténetét bemutató művet *Passió* címmel jelentette meg az Élet és Egészség Könyvkiadó. A 142 oldalas kiadvány ára: 390 Ft

Várkonyi András: A FILEMONHOZ ÍRT LEVÉL

40 oldal, puha, tűzött kötés. Ára: 390 Ft
Bibliaiskolák Közössége

A Filemonhoz írt levél valóban magánlevél, és nélkülöz minden jelképes utalást, mégis magán viseli az ihletettség kézjegyét. Ha első ránézésre azt a benyomást kelti is az olvasóban, hogy témája miatt ez az írás távol áll a XXI. század emberétől – hiszen a rabszolgaság és rabszolga-felszabadítás oly távolinak tűnik ma már –, a sorok közül kiolvastva mégis a krisztusi szabadságevangelium valódi lényege bontakozik ki előttünk. A Filemonhoz írt levél nem kevesebb, mint gyakorlati bemutatása annak az elvnek, amelyet az apostol máshol így fogalmaz meg: „Ki-ki, amely hivatásban hivatott el, abban maradjon. Szolgai állapotban hivatattál el? Ne gondold vele, sőt ha szabad lehetsz is, inkább élj azzal. Mert az Úrban elhívott szolga az Úrnak szabadosa; hasonlóképpen, aki szabadságban hivatott el, Krisztusnak szolgálja.” (1Kor 7,20–22)

Rajki Zoltán: EGY AMERIKAI LEKÉSZ MAGYARORSZÁGI MISSZIÓJA

184 oldal, puha, ragasztott kötés. Ára: 1950 Ft
Lucidus Kiadó

„Meggyőződésem szerint ma legfontosabb feladatunk, hogy a lelkeket az Úrhoz vezessük... Egész tevékenységünket és anyagi eszközeinket erre a szolgálatra kell koncentrálnunk. Ma több munkással és anyagi eszközzel rendelkezünk, mint az üzenet hirdetésének kezdetén, mégis kevesebb lelket nyerünk meg az Úr számára. Életünket komolyabban meg kell vizsgálnunk...” (Részlet a J. F. Huenergardt Magyarországon végzett misszióját áttekintő könyv előszavából)

Ajánljuk a könyvet mindazoknak, akik szeretnék megismerni a Duna-medence adventizmusának megszervezőjét, az Isten ügyét szolgáló J. F. Huenergardt (1875–1955) élet-történetét.